

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXVIII | NÚM. 2031
2,90 € | 26 AGOST 2018

EN PRIMER PLA (P. 3, 8-11)

Estimar sense límits

Els nens amb necessitats especials encarnen el
valor sagrat de la vida

P. 18-19

La diòcesi
de Solsona
celebra
425 anys

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 20 AL 29 D'AGOST
DEL 28 D'AGOST AL 6 DE SETEMBRE
Jordània
DEL 3 AL 13 DE DESEMBRE

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Camí de fe, cultura i història

DEL 10 AL 14 DE SETEMBRE

PELEGRINATGE A ASTÚRIES

Any Jubilar Marià al Santuari de Covadonga,
Jubileu a Santo Toribio de Liébana

DEL 24 DE SETEMBRE a l'1 D'OCTUBRE

PELEGRINATGE a la PULLA

El sud d'Itàlia més autèntic i santuari Pare Pius

DEL 8 AL 19 D'OCTUBRE

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial més austral

DEL 13 AL 22 D'OCTUBRE

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

DEL 23 AL 30 DE NOVEMBRE

PALAUS MINOICS I MONESTIRS DE CRETA

NOVEMBRE

NOVA YORK Llums de Nadal

DESEMBRE

ALPS ITALIANS Pessebres dels Alps

Abnegació i adopció

En aquest número de *Catalunya Cristiana* ens ocupem d'un tema poc divulgat que toca el cor i que posa en relleu l'abnegació de molts pares i de moltes mares d'avui: l'adopció de nens i nenes amb necessitats especials. Més d'una vegada hem sentit dir: «Ja tenien fills biològics i n'han adoptat un altre que té tal discapacitat...» I ens ha fet pensar i ens ha provocat admiració. Quan un gest és especialment generós ja no diem «és bo», sinó «és bonic».

L'escriptor Josep Maria Espinàs, en el seu divulgat llibre *El teu nom és Olga*, que va ajudar molt en el tracte envers aquests infants, escrivia a la seva estimada filla amb síndrome de Down unes reflexions plenament vigents: «Tu no ho saps, però cada vegada que t'acostes i dius "soc jo" no tan sols et poses exactament en el teu lloc sinó que fas que jo reconegui el meu —soc el teu tu—, i encara més: poses en el seu lloc totes les coses d'aquest món.» I també: «Ets molt limitada, diuen, i és cert. Però al mateix temps ets una font inesgotable de suggeriments. Tu, estimada Olga, has eixamplat el meu horitzó interior, i has fet que hi càpiguen alguns —no tants com voldria— actes gratuïts, que són els que no afeixuguen mai amb el ressentiment ni angosten per la rendibilitat.»

Cal no oblidar que el principi de paternitat/maternitat responsable s'estén també als nens i nenes adoptats i demana unes condicions precises per poder exercir-la: entre aquestes famílies d'adopció abunden els pares i mares professionals del camp educatiu, del treball social, amb experiència pròxima en casos similars de necessitats especials, famílies que ja han criat els fills biològics i es plantegen un segon període de paternitat/maternitat. Aquesta és una variant menys coneguda de les adopcions nacionals i internacionals que prioritza el dret de l'infant, siguin quines siguin les seves característiques, a créixer i a desenvolupar-se en una família. Un tema de fons que també ha estat tractat a la Trobada Mundial de les Famílies a Dublín i que s'hauria de considerar en el projecte de vida dels matrimonis.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

12
Opinió

15
Vida eclesial

22
Doble perspectiva

24
Rutes espirituals

28
La veu dels pastors

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Societat

39
Laudato Si

46
Agenda

47
Des del carrer

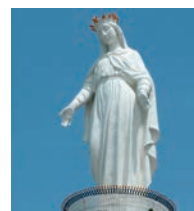
Sacerdots de frontera

PÀGINA 21

24
Sant Celoni

27
El Líban

El Papa convida els joves a fer el bé

PÀGINA 16

Mn. Prakash, un exemple de superació personal

PÀGINA 36

47
Jaume Ministrall

La setmana en tuits

ENZO BIANCHI @enzobianchi7
Prior de Bose

Per què la tragèdia d'un altre pont que s'enfonsa? Per què preparem desastres absurds i aterridors? Per què no fem un examen seriós de les causes del que ha passat? Per què no s'aprèn a predir i per què ningú pren i assumeix la responsabilitat del que ha passat?

IGNASI RICART @ignasi_ricart
Claretià i biblista

No més armes espanyoles que matin nens en països en conflicte
<http://bit.ly/2ApkPif> via @SaveChildrenEs

JOSÉ M. GIL TAMAYO @jmgilt
Secretari gral. Conferència Episcopal Espanyola

Ens unim en la pregària al dolor de la Companyia de Jesús i condemnem l'assassinat a la província amazònica peruana de Bagua del #jesuïta espanyol P. Carlos Riudavets. Descansi en pau aquest servidor de l'Evangelí.

QUIM TORRA I PLA
@QuimTorraPla

President de la Generalitat
Passar la tarda amb el pare abat i la comunitat de monjos de Poblet, compartir vida i paraules, vespres i sopar al refetori, i acabar escoltant un concert dirigit pel mestre Jordi Savall, *Camins de l'exili i de l'esperança*, amb la música unint cultures. Un dia fratern i inoblidable.

Zoom

EDUARD BRUFAU

La sisena edició del Festival de Música Antiga de Poblet s'ha celebrat del 10 al 12 d'agost amb un gran èxit de públic. Les formacions dirigides per Jordi Savall han ofert obres de Mateu Fletxa, monjo de Poblet del segle XVI, i peces de diferents cultures de la Mediterrània, que han estat interpretades per músics joves de països en conflicte, com ara Síria.

Freqüències

 RàdioEstel

106.6 FM

Comarques de Barcelona: Barcelonès, Vallès Oriental, Vallès Occidental, Baix Llobregat, Anoia, Alt Penedès, Selva i Maresme

93.7 FM

Catalunya central: Bages, Osona, Solsonès, Berguedà, Segarra, Anoia, Conca de Barberà, Alt Camp i Vallès Occidental

100.6 FM

Comarques de Tarragona: Alt Camp, Conca de Barberà, Alt Penedès, Baix Penedès, Tarragonès, Garrigues, Priorat, Ribera d'Ebre i Garraf

103.4 FM

Comarques de Girona: Alt Empordà, Pla de l'Estany, Garrotxa, Gironès, Baix Empordà, Osona i Selva

90.1 FM

Tortosa: Baix Camp, Priorat, Ribera d'Ebre, Baix Ebre i Montsià

96.8 FM

El Garraf: Garraf i Baix Penedès

98.4 FM

Vic: Osona

91.5 FM

Lleida

104.4 FM

La Cerdanya

105.0 FM

La Seu d'Urgell - Terres de Ponent: Urgell, Pla d'Urgell, Alt Urgell, Noguera i Segarra

106.0 FM

Era Val d'Aran

107.5 FM

Principat d'Andorra

L'efemèride de la setmana

30 d'agost del 1483:

Els Reis Catòlics reconeixen i amplien la Universitat Lul·liana de Mallorca

ANTONI COLL
Periodista

PENSANT-HO MILLOR

Gràcies als immigrants

El pare de Thomas Edison va arribar als Estats Units com a refugiat polític del Canadà, el de Steve Jobs (fundador d'Apple) va ser un immigrant siri, el de Jeff Bezos (Amazon) va arribar de Cuba, Jan Koun (WhatsApp) va néixer a Ucraïna, Sergei Brin (Google), a Rússia...

Els Estats Units són una referència que pot servir a Europa per no veure la immigració com una càrrega. Milions de persones que van arribar d'arreu van fer gran Amèrica, i algunes van donar molta glòria a la nació.

Vet aquí polítics com els Kennedy o els Obama, de família d'immigrants. El mateix Donald Trump, malgrat l'obsessió que té contra la immigració, és fill de mare escocesa, i el seu pare, d'immigrants alemanys.

Una de les meves experiències inoblidables va ser una visita a Ellis Island. Per aquesta petita illa que hi ha a prop del port de Nova York, des d'on es veu l'Estàtua de la Llibertat, en sis dècades (1892-1954) van entrar al país dotze milions d'immigrants, i d'aquests dos terços procedents d'Europa.

Entre els immigrants que els Estats Units van rebre aleshores hi ha molts progenitors d'americans famosos, com els que he mencio-

Gràcies als immigrants el nostre món és millor

nat, però també molts d'altres que, sense haver engendrat persones cèlebres, van contribuir a fer que el país d'acollida es convertís en la primera potència mundial.

Europa hauria de reflexionar sobre aquesta experiència, quan el país americà va acollir els seus avantpassats, una obertura que l'honra en la història i que contrasta amb el pecat de l'esclavatge, també viscut a Amèrica, quan, en segles anteriors, es va expulsar milions d'africans de les seves cabanes i poblats per vendre'ls a negrers, que els van transportar amuntegats en vaixells europeus cap als Estats Units.

Malgrat tot, no cal recórrer a la història per adonar-se de la contribució —voluntària o forçosa— que fan els immigrants. Actualment la tenim a la vista en qualsevol ciutat europea, on veiem treballadors del camp o de la construcció que fan treballs molt durs que ningú no vol fer. O quan veiem colombianes, equatorianes, filipines o romaneses que acompanyen gent gran que van a fer un passeig o cap a la parròquia.

Gràcies als immigrants el nostre món és millor. Qui no els rebi per solidaritat ho hauria de fer, com a mínim, per egoisme.

UN NOU LLINDAR

Bones intencions

**SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA**
Bisbe de Mallorca

Quan fem una pregunta amb mala intenció, deixem l'altre sense paraula i el volem fer presa del nostre domini, si més no d'una traïció encoberta. Demanar és entrar en diàleg, obrir les portes a la conversa amb algú a qui hem d'estar disposats a escoltar amb la mateixa bona voluntat que ell està disposat a tenir. Emissor i receptor, pregunta i resposta, parlar i escoltar, aspectes clau d'un moviment recíproc que fa que les persones surtin d'elles mateixes i es comuniquin.

No hi ha res més meravellós i tan humà com aquest intercanvi d'experiències, d'acudits enginyosos, de propostes d'edificació mútua. Quan la intenció és neta, el diàleg neix espontàniament i s'afavoreix un clima de confiança. Així, el diàleg esdevé capacitat d'escoltar-se mútuament per tal que cadascú pugui exercir amb llibertat el dret que té d'obrir-se als altres i el deure d'acceptar que l'altre disposa de la mateixa oportunitat.

Fer preguntes amb mala intenció o amb la intenció de comprometre l'altre no sols impedeix el diàleg confiat, sinó que mostra l'enginy mentider d'algú que ja està corromput. Potser també per

Conviure demana per part de tothom fer gestos significatius

això encaixem tan malament les respostes, perquè normalment contradiuen les nostres previsions. Per entrar en diàleg s'ha d'anar amb la sinceritat i l'honradesa com a credencials.

Necessitem persones així al front de les institucions, homes i dones adults, íntegres, creatius, capaços d'animar i coordinar projectes per al bé de tothom. Hem de tenir present que en la mesura que passa el temps i anem posant vida als anys, les pautes del pensament no poden fer-se enfora de les pautes del comportament. Així s'estableix una coherència entre el pensar i l'actuar. És un goig viure de cap a peus aquesta unitat de vida i fer-ne participar generosament els altres.

Ja s'ha dit altres vegades. Conviure demana per part de tothom fer gestos significatius. Tots tenim dret a donar i a rebre, tots necessitem aquesta valuosa aportació que ens dona una autèntica qualitat de vida plena de bones intencions.

Estimar vides sense condicions

**Les adopcions d'infants amb
necessitats especials encarnen
la cultura de la vida**

Dos infants adoptius amb necessitats especials juguen aquest estiu al pati d'una de les famílies amb què s'ha entrevistat aquest setmanari.

MARTA GARCIA

«A banda dels mínims legals requerits, el que valorem és l'estabilitat emocional, econòmica i de parella dels adoptants»

«Les famílies que acullen, eduquen i envolten amb el seu afecte els fills diversament hàbils... mostren, millor que ningú, el valor sagrat i absolut de la vida humana», pot llegir-se a la cinquena catequesi *La cultura de la vida* de la IX Trobada Mundial de les Famílies, que es fa a Dublín del 21 al 26 d'agost. Una bona mostra d'aquest valor suprem de la vida serien les adopcions d'infants amb necessitats especials, una variant menys coneguda de les adopcions nacionals i internacionals que prioritza el dret de l'infant, siguin quines siguin les seves característiques, a créixer i a desenvolupar-se en una família.

Es tracta d'infants tutelats per part de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència (DGAIA) i que es proposen en adopció a famílies candidates. L'experiència pràctica és que per les característiques físiques, psíquiques i l'edat d'aquests infants les oportunitats de trobar una família es reduïen: «El ritme de famílies candidates a adoptar aquests infants és molt lent. A la nostra llista en aquests moments tenim sis infants, però n'hi poden haver més que estiguin en centres o en famílies d'acollida», detalla Marta Garcia, treballadora social del Ser-

vei d'Adopcions de la Fundació IRES, una entitat que vincula aquests infants amb les famílies adoptives des de fa dinou anys.

Durant aquests anys les necessitats especials d'aquests infants han anat decantant-se cap a síndromes genètiques i les derivades d'embarassos amb poc control: consum d'alcohol (síndrome alcohòlica fetal) o altres tòxics durant la gestació, embarassos prematurs... «En molts casos ens trobem amb diagnòstics incerts que només poden afinar-se a mesura que els infants es van fent més grans», explica Garcia.

Des de la Fundació IRES fan xerrades informatives obertes a famílies interessades i ofereixen la possibilitat de fer una formació específica prèvia a la valoració de la idoneïtat de la família. «A banda dels mínims legals requerits, el que valorem és l'estabilitat emocional, econòmica i de parella dels adoptants. Intentem, també, que les necessitats especials de l'infant estiguin connectades amb les habilitats de la família adoptiva», concreta Garcia.

Evangelí aplicat en el dia a dia

«L'Evangelí aconsegueix signar les millors i més fonamentals coses que es poden garantir per

El dret de l'infant a créixer i desenvolupar-se en una família

«Tot infant, independentment de les seves característiques, té dret a créixer i desenvolupar-se en un entorn nodridor com és una família.» Aquest és el principi rector de la Fundació IRES, que va impulsar el Servei d'Adopcions d'Infants amb Necessitats Especials l'any 1999 en conveni amb l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Des d'aquest servei s'ocupen de fer difusió d'aquesta modalitat d'adopció i d'identificar i acompanyar les famílies adoptives.

Des de la posada en marxa d'aquest servei s'han dut a terme 133 adopcions d'infants amb necessitats especials, als quals també preparen per afavorir l'inici de la convivència amb la família adoptiva. L'objectiu és reduir al màxim el període d'institucionalització en centres d'aquests infants i assegurar l'encaix en una família definitiva. Entre aquestes famílies abunden els pares i mares professionals del camp educatiu, del treball social, amb experiència pròxima en casos similars de necessitats especials, famílies que ja han criat els fills biològics i es plantegen un segon període de paternitat...

Durant el procés d'informació i formació sol haver-hi una porga de famílies que s'hi adrecen amb unes expectatives que no estan d'acord amb la realitat que es trobaran, sovint molt vinculada a la incertesa en el desenvolupament d'aquests infants. Els perfils són infants a partir de 7 anys, grups de germans (el gran a partir de 6 anys), grups de tres germans o més, discapacitat física greu, discapacitat psíquica, malaltia crònica o síndromes genètiques.

Més informació: Fundació IRES, Gemma Pons, tel. 933209215 i a/e adopcions@fundacioires.org.

ANA DE LA TORRE

«En la nostra filla hi veig l'encarnació d'aquesta barreja de feblesa i fortalesa que tan sovint veiem a l'Evangelí»

al creixement d'un nen en la seva integritat total», s'afirma a la catequesi esmentada. Efectivament, les famílies cristianes són un dels col·lectius proclius a l'adopció d'infants amb necessitats especials, tal com han observat a la Fundació IRES. «En la nostra filla hi veig l'encarnació d'aquesta barreja de feblesa i fortalesa que tan sovint veiem a l'Evangelí. Són infants que veus febles i que necessiten molt els referents adults, però, alhora, són molt forts per tot el que han viscut abans», assegura Ana de la Torre, militant de l'Acció Catòlica Obrera (ACO), que juntament amb Ignasi Flores ha adoptat la Naiara.

La filla adoptiva d'aquesta parella va néixer el 2014 i ben aviat va haver d'anar a una família d'acollida d'urgència —s'ocupen d'aquestes criatures des que es pren la pàtria potestat a la família biològica fins que es troba una família definitiva—, amb qui s'hi va estar vuit mesos. L'Ana i l'Ignasi viuen amb la Naiara des que tenia catorze mesos. El primer any va

Les famílies valoren positivament que en aquestes adopcions hi hagi diagnòstic, pronòstic i acompanyament a la família durant tot el procés.

CLARA GUTIÉRREZ
«Aquests infants tenen un plus d'intensitat, d'energia. L'adopció i les necessitats especials són dos aspectes que sumen»

ser a casa envoltada de l'afecte dels pares adoptius; va ser un temps més tranquil i d'encaix. Es van trobar, en canvi, amb més dificultats quan la nena va entrar a l'escola bressol: «A vegades en els educadors es troba a faltar més formació en les característiques pròpies dels nens adoptats; hi ha una sèrie de patrons que es repeteixen i convindria que els professionals tinguessin la mirada educada en aquest sentit», proposa Ana de la Torre.

Clara Gutiérrez i Miguel Serrano són una parella de Sant Feliu de Llobregat que tenen dos fills adoptats: la Maria, amb 7 anys, i el Fran, amb 17 mesos, que viu amb ells des del novembre de l'any passat. És un nen molt afectuós i encuriós, malgrat que va néixer prematurament després d'un embaràs complicat i amb risc. «La Maria va participar molt en el procés d'adopció del germà i expressa tots els sentiments, sovint contradictoris, que viu (gelosia, estimació...)», recorda la Clara. «Intentem tenir present Déu cada dia, que ens doni llum i força. Quan al començament no dormíem, des de la desesperació et sortien els salms», continua.

Totes dues famílies viuen la incertesa de l'evolució dels fills, però s'han acostumat a convida-hi i a afirmar-se en el present: «No hi penso gaire, en el futur. El dia a dia té prou coses. Al començament m'angoixava perquè la Naiara trigava a parlar; no me'n vaig amoïnar més: "No parla; visquem, ara som aquí"», relata Ignasi Flores. «Aquests infants tenen un plus d'intensitat, d'energia. L'adopció i les necessitats especials són dos aspectes que sumen», admet la Clara.

La majoria de les demandes d'ori-

entació que es plantegen a IRES a mesura que els infants adoptats creixen estan relacionades amb el fet adoptiu i no pas amb les necessitats especials de l'infant. «Arriba un moment, al voltant de l'adolescència, que els infants adoptius volen conèixer els seus orígens. Es tracta d'històries de vida complexes i s'ha de valorar què se'ls diu i quan. A partir dels 16 o dels 18 anys, segons els casos, els nois adoptats poden accedir al seu expedient, que inclou informació sobre la família biològica», indica Marta Garcia, d'IRES.

La «tribu» que educa

Tot i que a priori les necessitats especials dels infants podrien fer pensar que aquestes famílies són més protectores, no és el cas: «El Miguel i jo toquem la guitarra a la parròquia de Sant Feliu i els amics ens cuiden els fills. La tribu també ajuda a fer-los créixer», assegura la Clara. L'Ignasi i l'Ana es troben amb el mateix cas, compromesos en diversos llocs: «Hem patit un excés de vida social. S'ha d'anar equilibrant, ja que està comprovat que com més espais de tranquil·litat i de rutines, més seguretat tenen els infants», detalla l'Ana.

Un altre aspecte que han anat modificant és el de les etapes i les fites a assolir, sovint tan pautades a un element de comparació entre les famílies: «Te n'has d'anar alliberant, i estem molt tranquils en aquest sentit. El que importa és el dia a dia; has d'anar observant i acompanyant l'infant», explica el Miguel. «La nostra finalitat és que el nostre fill sigui feliç, i això, en el fons, et treu pressió respecte tota aquesta qüestió de les fites», assegura la Clara.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

JOSEP ORIOL PUJOL I HUMET
 Director general de la Fundació Pere Tarrés

Conversant amb uns amics ens posem al dia de la quotidianitat, dels fills, de la feina, de les inquietuds del país. En un moment ens expliquen indignats un *birra-crucis* organitzat a la ciutat. Es van casar per l'Església i consideren que li deuen molt a l'amic rector del seu poble d'origen. Probablement no practiquen ordinàriament, però han participat en la processó de Setmana Santa. No han tingut l'oportunitat de formar part d'equips de matrimonis o de grups de revisió de vida, se senten cristians però els costa identificar-se amb determinades eucaristies. L'entorn social s'ha secularitzat, el ritme de vida no hi ajuda i els fills, a partir de l'adolescència, no n'han volgut saber res més...

Davant d'aquesta realitat un es pregunta: i quines propostes els

PUNT DE VISTA

Fer-se present

hem fet? Els amics els hem convidat a celebracions que els puguin aportar vivències de fe? I el prevere amic? En parlen amb respecte, atès que el coneixen i segueix actiu pastoralment tot i l'edat. És llavors quan et preguntes si els ha telefonat mai més, si els ha suggerit cap visita. Encara que no estigui en una parròquia propera, en el món actual la pastoral de WhatsApp s'ha de fer cada cop més present i les carretes ens apropen molt més que fa uns anys.

En el món actual la pastoral de WhatsApp s'ha de fer cada cop més present

L'acció pastoral no pot estar no més limitada a la demarcació geogràfica de la parròquia o comunitat religiosa. El compromís del cristià, i sobretot dels que han lliurat la seva vida a liderar les comunitats, és indubtablement supraterritorial. Sugerim un pla pastoral que tingui l'*smartphone* i l'agenda com a canals per retrobar vells amics, per compartir les vides i per suggerir noves vies per viure la fe. Certament demana proactivitat, concretar propostes, afavorir retrobaments. Posar-se en contacte amb vells coneguts des de tots els estaments del ministeri eclesial permetria diversificar la principal funció de celebrar els sacraments, desvetllaria afectivament relacions i podria engrescar a viure la fe persones que n'han estat allunyades durant anys.

MIRADA AL MÓN

Inquietant alternativa

Israel camina decidit, segur. Té els Estats Units que li dona suport. Però té un perill: fer-ne un gra massa. La seva potència militar i el seu progrés econòmic amb el suport nord-americà sembla que donen al govern israelià una força desmesurada que el pot conduir a greus problemes, atès l'ambient sociogeogràfic on es troba: l'ambient hostil i agressiu del món àrab i musulmà.

Un dels passos agosarats i injustos que va fer ara fa 50 anys va ser apropiar-se de terrenys palestinesis (Cisjordània o West Bank) per cons-

Aquesta llei, preocupant i inquietant, té el perill de conduir l'estat d'Israel a un sistema d'apartheid

truir-hi colònies o assentaments on viuen ara vora 400.000 jueus, gairebé tots fortament nacionalistes i religiosos i que consideren un deure habitar en aquests llocs, al marge de tot sentit de la justícia i de la condemna de les Nacions Unides.

Un altre pas discutit i arriscat ha estat proclamar oficialment Jerusalem com a capital d'Israel amb el trasllat de l'ambaixada americana a aquesta ciutat.

I ara, en tercer lloc, a mitjans de juliol, s'ha aprovat al parlament israelià la llei de l'estat jueu, és a dir, una llei que diu que l'estat d'Israel és l'estat dels jueus, on ells poden viure segons les seves lleis, costums i tradicions.

Hi ha hagut moltes resistències, moltes crítiques, moltes oposicions i condemnes a aquesta llei dintre i fora d'Israel. Intel·lectuals, escriptors, historiadors i polítics han donat la

JOAN M. VERNET
 Salesià a Jerusalem

seva versió negativa a aquesta llei. La Unió Europea va titllar la llei de «preocupant».

Recordareu que, quan el text va ser aprovat al parlament, va haver-hi una tumultuosa reacció dels diputats de l'oposició, transmesa per televisió. Aquesta llei vol consagrar Israel com un estat jueu. Sembla normal i lògic, en teoria, però si es considera la població àrab israeliana (musulmans i cristians), que tenen una cultura, una religió, una llengua i uns costums molts diferents als d'Israel, aquesta llei els exclou en molts aspectes.

Aquesta llei, preocupant i inquietant, té el perill de conduir l'estat d'Israel a un sistema d'apartheid.

És un tema delicat i llarg que no podem abordar en un sol article. Esperem el següent per completar i explicar amb més detall l'abast i les conseqüències d'aquesta llei.

SABER ESCOLTAR

Primer, pensar

Vaig tenir la sort, no fa gaire temps, de poder escoltar el discurs d'entrada a l'Acadèmia de Doctors d'un bon amic. No recorde el títol de la lliçó, però la vaig seguir perfectament. El tema tenia un fil constant: que abans de decidir s'ha de reflexionar. L'escrit es referia al món de l'empresa i del treball. M'ajudà, per comprendre l'orador, tenir en compte part dels pensaments del gran teòleg sant Tomàs d'Aquino.

Algú podria dir que l'afirmació «reflexionar i després decidir» és molt antiga i necessària. Però els humans, molt oblidadissos, necessitem, de tant en tant, que ens recordin veritats elementals. Perquè he vist persones que fan coses sense reflexionar. Em deia un company que hi ha gent que primer fa les

coses i després les raona. El món del revés! I tenim moltes sorpreses en sentir o llegir esdeveniments totalment il·lògics. Ho afirma la dita popular: «Déu ens guardi d'un ja està fet.»

Al final del sermó de la muntanya, l'evangelista sant Mateu posa en boca de Jesús la comparació d'una casa edificada, per un home sense seny, damunt la sorra, un edifici que, amb les pluges i les ventades, arribà a ser una ruïna total. El Senyor es referia als que escolten la paraula de Déu i no la compleixen. I Jesús establia, a favor dels oients i complidors de la paraula divina, que eren forts com una casa edificada sobre la roca: el fruit d'un home assenyat.

El Siràcida de l'Antic Testament reflexiona així: «Quan l'embigat

d'un edifici és sòlid, si ve un terratrèmol no es destrava; igualment, qui pren una decisió ben reflexionada no trontolla a l'hora de la veritat. Una decisió que recolza en un raonament intel·ligent és com un esgrafià encastat en una paret ben rascada. Els palets de riera que es posen dalt d'una paret no aguanten l'investida del vent; igualment, l'home poruc amb els seus pensaments estúpids no resistirà cap amenaça.»

Els éssers humans necessitem que ens recordin veritats elementals

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Parlo de fa 75 anys. A Burgos les meves germanes hi tenien una amiga i aquesta, un germà. Aquest noi va cometre alguna malifeta i el van tancar en un reformatori. Jo estava en l'edat en què es vol saber tot i es pregunta tot. Ignorava què era aquesta institució. Em van explicar el següent: «Al noi el ficaran en un gran dipòsit buit. Portarà unes botes d'aigua altes fins a la cintura. Al centre del recipient hi ha una bomba. Començarà a entrar aigua i, si no vol morir ofegat, n'haurà de bombejar contínuament per anar buidant el receptacle. Així n'aprendrà i s'acostumarà a treballar i a no robar.»

Suposo que no era veritat i que va ser una resposta apta per fer callar el vailet que era jo, però mai no se m'ha oblidat. I si soc capaç de situar el fet anecdòtic en el temps

A PROPÒSIT DE...

Ganduleria

és perquè a l'escola acabava d'estudiar què era una bomba aspirant/impel·lent.

Malgrat que no estic segur que en un reformatori s'actués així, mai no ho he oblidat i, més encara, he pensat que aquest procediment convindria que s'apliqués a alguna gent, o potser a molta, avui dia. N'hi ha que van pel món aprofitant beques que els faciliten l'assistència gratuïta a cursos dels quals no importa la matèria sinó que passi el temps i puguin dir que fan alguna

Aquest vici és propi de qualsevol estat social o eclesial

cosa, encara que ni tan sols hi assisteixin. D'altres viuen de subvencions de Càritas, d'ajudes municipals o aprofiten amistats que els conviden a passar una temporada, fins que trobin, segons diuen, una feina que no els exploti injustament ni degradi la seva dignitat. La cosa és viure sense treballar i amb molta barra. Aquesta manera de fer em recorda la dita de sant Pau: «És que sentim a dir que alguns de vosaltres viuen desvagats, sense treballar i ficant-se on no els demanen. A tots aquests, els manem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen» (2 Tes 3,11-12).

Aquest vici és propi de qualsevol estat social o eclesial. I arribar a una crisi així sé què és per experiència. Ja ho explicaré un altre dia.

SIGNES D'AVUI

Espais compartits

Un dissabte a la tarda, convidat a animar una sessió formativa per a joves adults, vaig proposar un exercici pràctic. Dos voluntaris van sortir al centre del grup. El terra estava enrajolat en quadrats. Vaig indicar-los que els tots es distribuïssin 18 rajoles. Després d'uns moments d'incertesa, cadascun es va apropiat de l'espai corresponent a nou rajoles. Distribució justa i equilibrada. Cadascun tenia el seu espai propi, on tenia llibertat total, i sabia que les altres nou rajoles no eren el seu territori, sinó el del seu company. Tot el grup va semblar que validava el resultat. Hi havia cap alternativa millor a aquesta solució?

Vaig comentar que les decisions preses reflectien una mentalitat individualista, un rerefons neoliberal-capitalista a ultrança. La

meva llibertat acaba on comença la llibertat dels altres. Compartiments estancs. Regnes de taifes. Hi havia, almenys, una altra possibilitat: compartir els espais. Tu pots entrar a les meves rajoles i jo a les teves. En comptes de tenir nou quadrats, cadascú en disposaria de 18. Per a això calia concòrdia, acord, respecte, tolerància... La llibertat engrandia així les fronteres gràcies a una actitud d'entesa i obertura. Els límits es dilueixen i la circulació s'agilitza. En això consis-

Les persones no som neutrals. La temptació és neutralitzar l'espai

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

teix, almenys internament, un dels grans èxits de la Unió Europea. No es tracta d'envair el company, sinó de compartir amb ell els espais. Sense colonitzar-los. Sense voler fer-se'n l'amo en una lluita de poder. Els mateixos criteris serveixen per als espais públics, que compartim de manera desigual. Hi ha qui ocupa un espai més gran perquè hi té aparcat el cotxe. El vianant redueix l'ocupació al seu cos. N'hi ha que vesteixen amb uns colors. D'altres, amb uns altres. Quan falla la concòrdia, qualsevol conducta pot resultar agressiva. L'ambient es torna rígid i sorgeix la polèmica per qualsevol petitesse. Defensar com a valor màxim la neutralitat és un parany. Les persones no som neutrals. La temptació és neutralitzar l'espai. Sucumbir-hi resulta nefast.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Jo no el coneixia, però podia haver estat qualsevol dels qui conec i estimo. De les persones que passen hores ajagudes a l'hospital de campanya de Santa Anna, desfetes de cansament després d'aquelles nits de l'onada de fred a l'hivern. Però qui pensa en els sensesostre quan l'onada no és de fred, sinó de calor? Com passen les hores del dia i de la nit pels carrers ardents de Barcelona quan els termòmetres no han baixat, ni a la nit, dels 30 graus?

La setmana passada us vaig parlar de les alegries que vaig rebre per alguns casos resolts, sense imaginar que dos dies després anunciarien un mort al carrer per un cop de calor a Barcelona, i dos més a Tarragona. I tot pensant en el model que TV3 ens va mostrar de Finlàndia —l'únic

FINESTRA A LA VIDA

«Operació calor»,
per què no?

país d'Europa on l'estat ha fet front al problema dels sensesostre—, he imaginat com podria ser això a casa nostra... No hauria de ser aquest un objectiu primordial per als nostres polítics?

I quan vaig anar a veure un amic nostre de Santa Anna convalescent d'una operació a l'Hospital del Mar, vaig entendre molt bé les seves paraules, que haurien estat molt estranyes en qualsevol pacient: «Etic molt content. Aquesta malaltia i la meva operació han estat un regal de la vida. Feia tant de temps que no dormia en un llit de debò! I m'han dit que fins que no pugui caminar bé, després de les operacions que encara em manquen, aniré a recuperar-me a un centre socio...» «Sí, sociosanitari», el vaig ajudar a pronunciar.

I és un noi que passa les hores allà tot sol, i que si no fos per les visites dels amics de Santa Anna, encara ni aquestes tindria. Malgrat això, ha tingut la «sort» de no viure als tòrrids carrers de Barcelona durant aquelles hores que tots els que podem ens resguardem sota el sostre de casa nostra.

No em cansaré de denunciar l'augment cada vegada més gran de gent que viu al carrer, i que patieix les inclemències del temps i la solitud de l'abandó... El dret fonamental més vulnerat al primer món.

No em cansaré de denunciar l'augment cada vegada més gran de gent que viu al carrer

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa anima els joves a fer el bé, celebrem els 425 anys de la diòcesi de Solsona i coneixem la tasca de l'Església de Colòmbia a favor dels veneçolans que fugen del seu país

AICA
Ciutat del Vaticà

Els proposa viure de manera coherent amb el seu baptisme

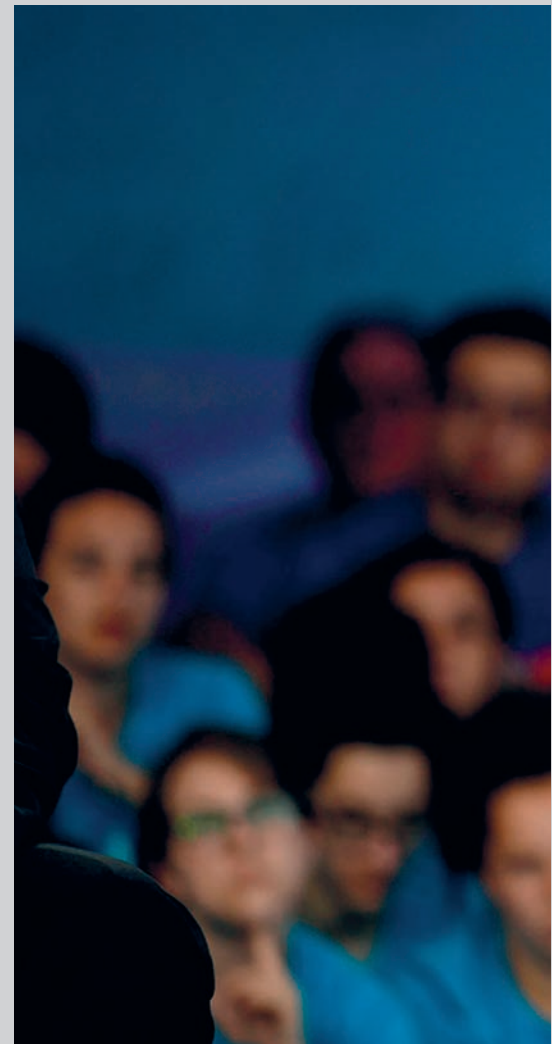
El Papa convida els joves a ser protagonistes del bé

«Cal viure coherentment amb les promeses del Baptisme, renovades a la Confirmació; aquestes promeses tenen dos aspectes: renúncia al mal i adhesió al bé», va expressar el papa Francesc davant de 70.000 joves presents a Roma amb motiu de la iniciativa *Per mil camins cap a Roma*.

Francesc va donar als joves l'ordre missionera i va beneir els dons que portaran a la Jornada Mundial de la Joventut (JNJ) de Panamà que se celebrarà del 22 al 27 de gener del 2019: el santcris de sant Damià i una estàtua de la Mare de Déu de Loreto.

Renunciar al mal, va explicar el Papa, significa dir «no» a les temptacions, al pecat, al diable. Concretament significa dir «no» a una cultura de la mort que es manifesta en la fugida de la realitat cap a una felicitat falsa que s'expressa en la mentida, en l'engany, en la injustícia, en el menyspreu de l'altre. Però no n'hi ha prou amb no fer el mal per ser un bon cristià, va afirmar Francesc; cal adherir-se al bé i fer el bé: «Quantes persones no fan el mal, però ni tan sols fan el bé, i la seva vida transcorre en la indiferència, en l'apatia, en el desinterès. Aquesta actitud és contrària a l'Evangeli, i és contrària també a vosaltres, joves, que per naturalesa sou dinàmics, apassionats i valents.»

Per això, el Pontífex els va exhortar a ser protagonistes del bé: «No us sentiu contents quan no feu el mal; cadascú és culpable del bé que podia haver fet i no ha fet. No n'hi ha prou amb no odiar, cal perdonar; no n'hi ha prou amb no tenir rancúnia, cal pregar pels enemics; no n'hi ha prou

amb no ser causa de divisió, cal portar la pau on no n'hi ha; no n'hi ha prou amb no parlar malament dels altres, cal interrompre quan sentim parlar malament d'algú.» Si no ens oposem al mal, va subratllar el Papa, l'alimentarem de manera tàcita.

Pregària per Gènova

El dia de la solemnitat de l'Assumpció de Maria, després del res de l'Àngelus, Francesc va confiar a Maria el consol dels afligits, l'angoixa i el turment dels que pateixen, i va recordar les víctimes que van perdre la vida pel col·lapse, el 14 d'agost, del pont de Morandi, a la ciutat de Gènova. «Penso particularment en tots els afectats per la tragèdia de Gènova, que ha provocat víctimes i desapareguts. Mentre confio a la misericòrdia de Déu les persones que han perdut la vida, expresso la meua proximitat espiritual als seus familiars, als ferits, als desplaçats i a tots aquells que pateixen a causa d'aquest fet dramàtic.» El Papa va convidar a «unir-vos a mi en la pregària, per

PAPA FRANCESC

«Quantes persones no fan el mal i la seva vida transcorre en la indiferència, en l'apatia, en el desinterès »

les víctimes i pels seus éssers estimats».

Francesc va encomanar, a més, a Maria «les angoixes i els turments d'aquells que, arreu del món, pateixen en el cos i en l'esperit».

En el res de l'Àngelus, el Papa també va recordar que «el nostre destí, el dia de la resurrecció, serà similar al de la nostra Mare celestial». «La meravellosa realitat de l'Assumpció de Maria manifesta i confirma la unitat de la persona humana i ens recorda que estem cridats a servir i glorificar Déu amb tot el nostre ésser, ànima i cos. La resurrecció de la carn és un element propi de la revelació cristiana, una pedra angular de la nostra fe», va dir el Papa.

D'altra banda, l'oficina de premsa vaticana ha anunciat que el papa Francesc ha designat substituït per als afers generals de la Secretaria d'Estat Mons. Edgar Peña Parra, actual nunci apostòlic a Moçambic. El nou substituït, de 58 anys, va néixer a Maracaibo (Veneçuela).

ESGLÉSIA EN SORTIDA

«*Damnatio memoriae*» de la festa major

En una terrasseta fent estiu la parella d'un amic que és de l'Argentina ens pregunta per l'origen religiós de la festa major d'un poble del Penedès. Silenci. A la taula tots són penedesencs d'arrel, molt implicats en el folklore local, però cap d'ells s'havia fet mai aquesta pregunta. Em miren a mi, que només sabia un parell de coses.

U, que els castellers tenen l'origen en les moixigangues, és a dir, les construccions humanes que representen la passió de Jesucrist, i dos, i obvi, que els balls de diables, en la seva forma tradicional, formaven part de les processons i que tenien el ball parlat amb un acte sacramental que representava la lluita entre el bé (l'àngel) i el mal (el diable); una tradició que algunes colles encara conserven.

És clar que actualment hi ha alguns elements de la festa que no són religiosos, però la majoria tenen una arrel religiosa. Algunes tradicions s'han emancipat del seu sentit espiritual i religiós, d'altres es queden només en la superfície i la forma, però, sigui com sigui, alguna cosa del sentit religiós roman, ni que sigui latent en la pregunta per l'origen de la manifestació folklòrica.

La Patum, els tres tombs, la processó de Verges o les mateixes festes majors dedicades a un patró ja són festes explícitament d'origen religiós. Fa la sensació, de vegades, que a les institucions que organitzen les festes els costa reconèixer aquests orígens, i encara no entenc ben bé per què. Estan encaparrats a dur a terme una espècie de *damnatio memoriae* de les arrels religioses de les festes, que faci esborrar allò que no els agrada o no comparteixen, malgrat que formi part de la mateixa essència de la festa. Si fem això, si ens desmemoriem, emporim el significat de la festa i la seva plena comprensió.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Solsona

425 anys de l'Església de Solsona

MN. ENRIC BARTRINA
 Director de l'Arxiu Diocesà

Enguany es compleixen els 425 anys de la creació del bisbat de Solsona. Concretament aquest aniversari és el dia 1 d'agost, però la celebració d'aquesta efemèride tindrà lloc el dia 2 de setembre.

Ara fa més de 425 anys el rei Felip II, preocupat per la decadència de les col·legiades agustinianes, designà una comissió de quatre visitadors per inspeccionar la situació dels monestirs de Catalunya i del Rosselló. Rebut l'informe de la comissió i discutit en el Consell Suprem d'Aragó, el rei escrigué, el 19 de març de 1590, al seu ambaixador de Roma, el comte duc d'Olivares, perquè faci arribar al Papa les conclusions a les quals s'havia arribat, que eren «reformar els monestirs benedictins, suprimir les col·legiades agustinianes i crear el bisbat de Solsona».

El dia 1 d'agost de l'any 1593, el papa Climent VIII, a petició del rei Felip II, creava el bisbat de Solsona i convertia l'església de l'antic monestir solsoní de canonges agustinians en catedral sota la mateixa advocació de Santa Maria, i la mansió de l'abat en palau episcopal. El nou bisbat va ser dotat amb les rendes d'uns quants monestirs i priorats suprimits l'any anterior.

Les raons per elegir Solsona les trobem en l'esmentada carta del rei al seu ambaixador de Roma, que diu: «La diòcesi d'Urgell és tan gran, en terra tan aspra, en frontera d'heretges, que, perquè pugui ser més ben governada, he cregut convenient convertir l'abadia de Solsona en església catedral.» De

fet, a les darreries del segle XVI una de les àrees de més expansió de l'heretgia calvinista era el sud de França, des d'on intentaven penetrar cap a la Península. Com si no fos prou, els bandolers campaven lliurement per la muntanya catalana, i s'aliaven sovint amb els hugonots. A un bandoler del Pla d'Urgell li deien «lo Luterà». Tots els virreis de Catalunya es van estavellar contra la forta onada de bandolerisme sense que la poguessin erradicar.

Felip II era un rei que «no se li ponien el sol en els seus dominis», però que tenia moltes dificultats per defensar-los. La forta pressió de la frontera va fer decidir el «rei prudent» a protegir l'àrea pirinenca, (cosa que els historiadors defineixen com la *impermeabilització* de la frontera), restaurant el bisbat de Barbastre (1571) i creant el de Jaca i el de Solsona com a ba-

Climent VIII, a petició del rei Felip II, creava el bisbat de Solsona i convertia l'església de l'antic monestir solsoní de canonges agustinians en catedral

Catedral de Solsona.

luards de contenció de l'heretgia protestant. Això explica la forma tan allargassada del bisbat, que va des de Castellar de N'Hug, als Pirineus, fins a Sidamon, a tocar de Lleida. Les ciutats de Balaguer i Manresa també pretenien ésser cap d'aquest nou bisbat.

El Papa invocava raons pastorals en la creació del bisbat de Solsona: l'excessiva extensió del territori del bisbat d'Urgell feia difícil la bona administració eclesiàstica i poder-hi fer la visita pastoral cada dos anys, tal com estava manat.

La llarga consolidació del bisbat

La formació del bisbat va ser lenta i difícil. Els dos primers bisbes hagueren de pledejar amb els bisbes de Vic i d'Urgell, que es resistien a perdre algunes parròquies inicialment assignades al nou bisbat per la comissió de desmem-

brament, formada per l'arquebisbe de Tarragona, Joan Tarés, fill de Verdú, el bisbe de Tortosa i el nunci d'Espanya. Amb el bisbe de Vic, l'aragonès Pere Jaime, s'arribà aviat (1598) a un acord: de les 40 parròquies que es demanaven van cedir-ne 21, que formaven els deganats de Cervera i Tàrraga. Amb el bisbat d'Urgell la disputa s'allargà 26 anys, fins que el 1623 s'acordà que de les 258 parròquies assignades sols en cedirien 114. Si el projecte primitiu no s'hagués mutilat, la línia divisòria dels dos bisbats pel cantó de ponent la marcaria el riu Segre, des de Bassella fins a Tèrmens.

En la visita *ad limina* de l'any 1596 que fa a Roma el primer bisbe de Solsona, Lluís Sans i Còdol, donava compte de les dificultats d'executar les butlles papals per a la creació del nou bisbat, i de les tensions entre els antics canonges i els nous. El segon bisbe, Juan de Álvaro, es lamenta que els bandolers no respectessin ni tan sols l'Església. Finalment el tercer bisbe, Miguel de los Santos de San Pedro, el 1626, deia a Roma que havia fet la visita pastoral a tot el bisbat i manifestava l'alegria dels pobles en veure un bisbe. Aquest bisbe, per la seva capacitat de govern, va ser virrei de Catalunya (1626-1627) i després president del Consell de Castella (1629).

El començament del bisbat coincideix amb la reforma i renovació del Concili de Trento, que, de mica en mica, va anar consolidant la seva personalitat, de tal manera que quan, ara últimament, parlaven de fer passar una part del bisbat de Solsona a Lleida, la gent deia: «No, gràcies.» La concessió de Solsona com a capital d'un nou bisbat obria el pas a la concessió del títol de ciutat.

La celebració dels 425 anys de la creació del bisbat de Solsona és una pàgina de la història digna de recordar. Alhora, pot ser l'ocasió d'una renovació pastoral del bisbat en una «Església que surt» a la recerca d'unes comunitats evangelitzadores.

TESTIMONIS DE FE

ARIADNA BLANCO

Responsable regional de Catalunya i Balears d'Ajuda a l'Església Necessitada

Veneçolans fugen del seu país cap a Colòmbia / ACN-Espanya

Sacerdots de frontera

«Moltes persones arriben plorant, amb problemes greus, amoïnades o tristes perquè se'n van del país, perquè no tenen res per menjar o els falten medicines, i la nostra missió és consolar-los tenint en compte la Paraula de Déu i amb l'oració», explica el P. Esteban, rector de l'església Nostra Senyora de Lourdes de la població d'Aguas Calientes (Veneçuela), a la frontera entre Colòmbia i Veneçuela.

L'atenció als migrants a la frontera, i també a la població local empobrida, no és només material (tot i les limitacions) sinó principalment pastoral i espiritual.

«Vivim una realitat molt crua; ens trobem en una situació particular», diu. «D'una banda, els immigrants que passen per les nostres parròquies, i, per l'altra, la pobresa de les famílies de la frontera; la nostra pròpia gent està afectada per la situació crítica del país.»

«Som els pobres que atensem els pobres. Encara que sigui amb un got d'aguapanela», afirma. «Cada persona o cada grup familiar té la seva història particular, però tothom confia en Déu. I busca en el sacerdot i les parròquies un refugi per fer-se fort i consolar-se. Venen a confessar-se i a posar-se a les mans de Déu.»

Cada dia les parròquies de l'eix fronterer ofereixen una ració de menjar als més vulnerables. Encara

que la inflació veneçolana continua disparada i els preus, desorbitats. Molts immigrants quan travessen la frontera també reben el suport de la Casa de Paso Divina Misericòrdia de la diòcesi de Cúcuta, que distribueix més de mil racions diàries i proveeix els immigrants de servei mèdic i atenció pastoral.

Malgrat tot, no només de pa viu l'home. És molt important acompanyar, consolar, acollir i alimentar espiritualment, i és per això que també organitzen jornades d'adoració eucarística.

El bisbe de Cúcuta, Mons. Víctor Manuel Ochoa, en unes declaracions recents a la fundació pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada descriu la situació com «un drama de dolor», i demanava unes pregàries: «L'Església és a la frontera; hem volgut ser la mà que acompanya els germans veneçolans que pateixen. Recordo el pare Werenfried, fundador d'Ajuda a l'Església Necessitada, que va donar menjar als refugiats el 1947. Volem seguir les seves petjades. Us convido a pregar per Veneçuela i Colòmbia perquè trobem camins de pau i reconciliació.»

Recentment Ajuda a l'Església Necessitada va visitar la ciutat de San Antonio de Táchira (Colòmbia) per oferir suport i ajut a les diòcesis frontereres de Veneçuela i Colòmbia.

MONS. VÍCTOR MANUEL OCHOA

«L'Església és a la frontera; hem volgut ser la mà que acompanya els germans veneçolans que pateixen»

El jardí de les delícies

L'espai públic pot ser simplement un lloc de pas o, al contrari, un lloc per gaudir i compartir amb els altres, un lloc per ocupar, per viure i captar moments que omplirem de significats i esdevindran records. Quan això passa, quan podem desplegar una part de la nostra vida a l'espai públic de la manera més natural i quotidiana (amb el que som i tal com som), tenim la possibilitat de sentir que els llocs són una mica més nostres i també que nosaltres podem ser una mica més seus. D'aquest sentit de pertinença (que no té a veure amb la possessió sinó amb el vincle) sorgeixen l'estimació i l'arrelament.

MARÍA DEL CARMEN DE LA FUENTE PÉREZ,
directora de la Fundació Migra Studium

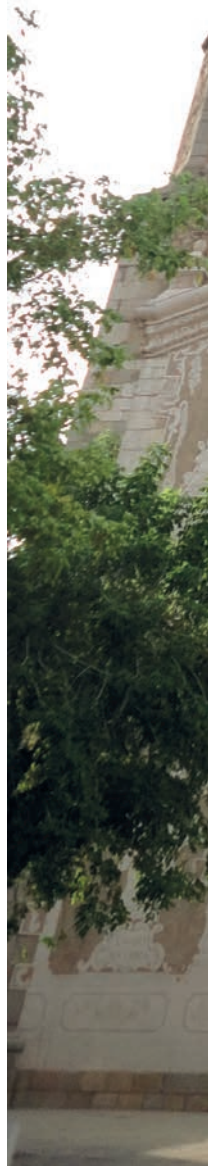

Parc de Can Zam, a Santa Coloma de Gramenet. **Foto: Joan Guerrero.**

EDUARD BRUFAU

Sant Martí de Sant Celoni

Continuem la ruta pel Vallès Oriental que vam començar en aquesta mateixa secció l'estiu passat. En aquesta segona edició visitem sorprenents esglésies romàniques que es troben ben a la vora de grans nuclis de població de l'àrea metropolitana de Barcelona. Entrem a grans temples situats a la falda del Montseny i descobrim petites esglésies al bell mig d'entorns que miraculosament no han estat urbanitzats.

L'espectacular façana barroca de Sant Martí de Sant Celoni.

L'APOTEOSI DEL BARROC

La nostra darrera ruta pel Vallès Oriental ens porta fins al poble de Sant Celoni. Al bell mig del nucli urbà, totalment inconfusible, s'alça orgullosa la façana de l'església de Sant Martí. És una obra plenament barroca, de línies sinuoses i decorada amb tot d'esgrafiats que li donen un aire teatral. A la fornícula central hi ha la imatge del titular, sant Martí, i repartits per tota la façana hi veiem diversos sants i sobretot àngels,

testimonis de la fe i de la victòria sobre el mal. Entre ells hi ha sant Miquel, que, mentre amb una mà branda l'espasa de la justícia, amb l'altra ha aconseguit encadenar el drac. Aquesta transcendent victòria sembla que passa desapercibuda enmig del bullici dels estiuejants, que passen a la fresca de la tarda o entren i surten de les nombroses botigues del centre. La façana, carregada, contrasta amb el campanar, molt més auster i construït sense gaires més pretensions que marcar les hores i cridar els fidels als oficis. El conjunt resulta atractiu per a qualsevol que el vegi per primera vegada, i tot plegat recorda, a gran escala, un treball d'orfebreria filigranada. Fins i tot, tal com estan col·locats, el rosetó i la portalada poden recordar el Cos de Crist exposat en una custòdia barroca.

Si la visió de l'exterior de l'església ens ha acostumat a una decoració esplendorosa, l'interior ens mostra un aspecte molt diferent. En bona part a causa de la destrucció del 1936, aquesta nau, encara que també data d'època barroca, és molt més continguda. Malgrat les dimensions considerables de l'espai, a tot arreu hi predomina la sobrietat. Anem passant per les diferents capelles laterals. Una de les primeres que trobem és la de la Mare de Déu de Montserrat, que té molts ciris encesos. La imatge de la Moreneta està emmarcada per pintures modernes molt encertades; la flanquegen dos àngels, un toca el violí i l'altre sosté un ram de lliris, símbol per excel·lència de puresa i virginitat.

LA MARE DE DÉU DEL PUIG I SANT MARTÍ

A l'altre costat de la nau entrem a la capella de la Mare de Déu del Puig, patrona de Sant Celoni juntament amb sant Martí. Ens sembla una obra artísticament singular; un treball molt fi d'alabastre separa la primera part de la capella del cambril de la Mare de Déu. Tal com està fet ens fa venir al cap els iconostasis, les grans portes plenes d'icones que a les esglésies orientals, sobretot bizantines, separen l'assemblea de l'espai sagrat de l'altar. Al bell mig de tot una gran obertura deixa veure la imatge de la Mare de Déu del Puig. Es tracta d'una talla dels anys quaranta, còpia exacta de la imatge

La nau és
solemne i
austera

«La capella de la Mare
de Déu del Puig és una
obra artísticament
singular»

ge que va ser destruïda a la guerra. Maria, amb una gran corona, està representada com a reina de la humanitat.

Arribem davant de l'altar principal, d'una arquitectura imponent: l'altar està cobert per un enorme baldaquí de pedra, sostingut per quatre columnes de gran solidesa. Al fons de l'absis presideix tot el conjunt una imatge de sant Martí. El famós bisbe de Tours, vestit amb tots els elements episcopals, beneeix amb la mà dreta l'assemblea dels fidels. La vida del sant està explicada en un seguit de pintures que cobreixen la resta de l'absis.

Només ens queda per veure la capella de Sant Francesc Xavier, a la qual s'accedeix per una discreta porta que hi ha sota l'orgue. Aquest espai havia servit d'església provisional quan es construïa el temple actual, i durant un temps fins i tot va servir de sagristia. Avui torna a tenir la funció de capella, presidida per una altra imatge de la Mare de Déu del Puig, d'una blancor resplendent. Ens estem una estona en silenci en aquesta capella de parets nues, que convida d'una manera quasi natu-

ral al recolliment. Aquí guanya la senzillesa, i tot és molt diferent de l'esplendor sumptuosa que hem vist a la façana.

Quan ja hem gaudit del silenci de la capella de sant Francesc Xavier, tornem a la nau principal disposats a acabar la visita. Caminant en direcció a la porta d'entrada alcem la vista i ens fixem en el rosetó, al qual encara no havíem parat atenció per la part de dins: els vitralls de colors representen la imatge més arquetípica de sant Martí, partint-se la seva capa de cavaller amb un pobre vestit amb parracs.

La imatge del bisbe de Tours que presideix l'altar no està pas en contradicció amb la que apareix al vitrall: al ministeri s'hi arriba no pas per ànsia de poder, sinó per l'esperit de servei, d'humilitat i d'amor. Ningú no es pot saltar la porta de pobresa i l'abaixament. El seguiment de la creu implica la renúncia a fer valdre tot mèrit personal i substituir la pròpia voluntat per la de Crist. La imatge de sant Martí despullant-se per vestir el pobre damunt mateix de la porta ho recorda a tot aquell qui entra.

BÀRBARA VIRGIL

Rutes Bíbliques i Expedicions Culturals
Ruth Travel

El Líban

Ara que són dies de mar per als uns i de muntanya per als altres, recordo els arbres a les muntanyes i les aigües als rius i a les platges d'alguns països que reuneixen aquesta diversitat. El blau intens del llac Ohrid, on hi ha el monestir de Sant Nahum, a tocar de la frontera entre Albània i Macedònia, el blau del mar de Xipre, en aquell trosset de platja modest on diuen que de l'escuma va néixer Afrodita, on les onades deixen una ofrena de pedres amb

forma de cor, figura formada pel temps i el vent, disseny de l'erosió, o potser són aquells cors que en algun moment han estat de pedra davant el dolor dels altres i han estat abandonats aquí per ser transformats en bellesa i calidesa sota els rajos del sol del Mediterrani, aquest sol que escalfa els nens que juguen a les platges. Oh, Mediterrani, cuida la teva gent! No deixis que cap nen que posa els peus a les teves aigües no sigui per jugar i nedar, riure i xisclar de joia. Aquests dies de festes als nostres pobles, festes de la Mare de Déu d'Agost, quan es felicita totes les Maries de casa, hi ha un país que també està girat mirant al Mediterrani i on la imatge de la Mare de Déu acompanya els seus

habitants des de la muntanya fins al mar. Aquest país és el Líban.

Els elogis que l'Antic Testament atribueix a la Saviesa es converteixen en les característiques de la Mare de Déu, consignats a l'entrada del santuari dedicat a la Mare de Déu del Líban, a Harissa. La grandíssima estàtua de Maria s'alça al cim del turó, visible des de lluny i dirigida, amb els braços oberts, cap al mar. El culte a la Mare de Déu ha estat sempre viu entre els cristians libanesos i a tot el país; pertanyents a totes les diferents comunitats cristianes, són molts els santuaris, grans i petits, dedicats a la Mare de Déu. Molts sorgeixen al cim de les altes muntanyes libaneses, de manera que regalen esplèndides panoràmiques de les muntanyes i de la costa. La història associada a aquest lloc narra que al segle IV, mentre l'emperador Teodosi viatjava des de Constantinoble cap a aquestes terres, va ser sorprès per una tempesta. Un membre de la tripulació, cristià, va començar a resar i, de sobte, va aparèixer davant seu una gran llum que l'home va identificar amb la Mare de Déu de la Llum. L'emperador va afirmar que si se salvaven li dedicaria un monestir, que encara avui s'erigeix en el vessant d'aquesta muntanya amb vistes al mar. A la part superior, més tard, va ser edificat el santuari modern. Nostra Senyora del Líban, Mare de Déu de Harissa, guarda tots els qui aquests dies han sortit al mar i a la muntanya.

Imatge de Nostra Senyora del Líban.

El culte a la Mare de Déu ha estat sempre viu entre els cristians libanesos i a tot el país

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Cada dia, de diumenge a divendres,
a les 23.45 h, Ràdio Vaticana

l'informatiu diari en castellà, amb els titulars i l'actualitat de l'Església, del Papa i la Santa Seu

Barcelona, 105.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

CARTA DOMINICAL

Tenir cura de la casa comuna

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El papa Francesc va instituir fa tres anys la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació. Es va sumar així a una iniciativa que ja celebrava l'Església ortodoxa. Des d'aleshores, cada u de setembre ens unim en la pregària per una qüestió cabdal per a la humanitat com és la sostenibilitat del planeta.

És ben cert que el nivell de vida d'avui fa que el medi ambient se'n ressenti molt més que abans per l'ús i, no cal dir-ho, pel mal ús que se'n fa. No hi ha dubte que el deteriorament de la natura és també conseqüència del consumisme i del caràcter desordenat del nostre desenvolupament i progrés.

El Sant Pare assenyala que la història del món «revela un escenari moralment decadent en què la nostra actitud i comportament envers la creació enfosqueix la nostra vocació com a cooperadors de Déu [...] Ja no ens relacionem amb la natura per sostenir-la, sinó que la dominem per sostenir les nostres invencions» (missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, 1 de setembre de 2017).

L'objectiu d'aquesta Jornada Mundial és ajudar-nos a canviar la percepció que tenim del món per així modificar la manera com ens hi relacionem. També vol servir per expressar l'agraïment a Déu pel gran do de la creació i el compromís en la seva cura i preservació per al bé de les generacions futures.

A la carta encíclica del papa Francesc *Laudato Si'*, sobre «la cura

de la casa comuna», el Sant Pare ens recorda que per als cristians «res d'aquest món ens resulta indiferent», i que ens sentim «cridats a ser els instruments del Pare Déu perquè el nostre planeta sigui allò que ell va somiar en crear-lo i respongui al seu projecte de pau, bellesa i plenitud» (LS, 53). En aquest sentit, el Papa ens fa «una invitació urgent a un nou diàleg sobre la manera com estem construint el futur del planeta [...] Necessitem el talent i la implicació de tothom per reparar el dany causat per l'abús humà a la creació de Déu» (LS, 14).

El Sant Pare també expressa un missatge esperançador dient que «l'ésser humà encara és capaç d'intervenir positivament» perquè «com que ha estat creat per estimar, enmig dels seus límits broten inevitablement gestos de generositat, solidaritat i cura» (LS, 58). Afegeix que l'Església no pretén definir les qüestions científiques ni substituir la política, però convida a un debat honest i transparent, perquè les necessitats particulars o les ideologies no afectin el bé comú (cf. LS, 188).

Germans i germanes, el proper u de setembre estem convidats a invocar l'ajuda del Senyor per a la protecció del medi ambient i per demanar la seva misericòrdia pels pecats comesos contra el món en què vivim. Tant de bo que aquesta pregària comporti una conversió de vida. Estimem de paraula i amb obres la casa comuna i tinguem-ne cura cada dia.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

700 anys de l'església de Vinaixa

Aquest diumenge, 26 d'agost, es compleixen 700 anys de l'església parroquial de Vinaixa, dedicada a Sant Joan Baptista, un temple del segle XIV que pel seu valor arquitectònic va ser declarat per la Generalitat bé cultural d'interès nacional.

Per aquest motiu tindrè la satisfacció de celebrar la santa missa en aquest municipi de les Garrigues, que l'any 1318 va aixecar un gran temple i posteriorment el campanar. És de transició entre el romànic i el gòtic i va ser enriquit amb imatges, lamentablement destruïdes durant la Guerra Civil, i retaules que per fortuna es conserven al Museu Diocesà de Tarragona.

Prova de l'estima a la seva església que continua tenint el municipi de Vinaixa, d'uns 500 habitants, són els concerts, conferències i exposicions que s'han organitzat en ocasió dels 700 anys, com ho és que dues de les campanes, de les quatre que té el seu campanar, fossin donades fa només sis anys per particulars. És un detall revelador. Les campanes sempre han acompanyat la vida dels pobles en les seves hores tristes i alegres.

Tot això em fa pensar en una realitat no sempre tinguda en compte: les 4.000 esglésies o llocs de culte escampats per tota la geografia de Catalunya són un veritable tresor artístic i de la memòria popular. A l'interior hi conserven documents,

com ara llibres amb batejos, matrimonis i defuncions, i a l'exterior són els principals monuments artístics de les poblacions. Els seus campanars són el primer que es veu en la distància, i aquesta visió resulta commovedora per a les persones que tornen després d'una estada més o menys llarga en alguna ciutat.

Són, alhora, expressions del patrimoni històric i artístic que mereixen ser conservades, i la nostra tasca inacabable és mantenir-les dretes, una preocupació que sento quan arriben notícies d'alguna en la qual el sostre s'ha desplomat en part, com a Constantí, o quan la notícia és que un llamp causa destrosses a l'església de Siurana, per citar només dos exemples.

Amb tot, el que és important de les esglésies és que s'hi celebra l'eucaristia i que són llocs on s'imparteixen els sacraments i la catequesi, alhora que s'exerceix la caritat. L'Església, en majúscula, està formada per les «pedres vives», que són els cristians.

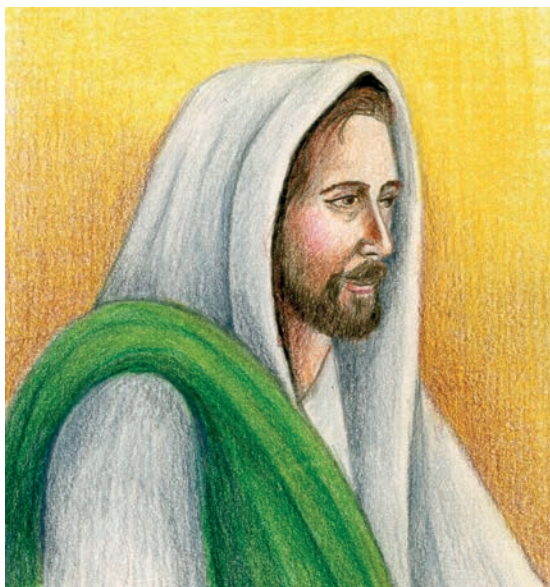
Jesucrist va ensenyar que ha de ser construïda sobre roca, i això s'entén bé a Vinaixa, una població coneguda per la indústria de la pedra. Necessitem temples sòlids acompanyats per la solidesa de la vida cristiana dels fidels, que trobem la nostra força al costat del sagrari i en l'eucaristia dels diumenges.

COMENTARI DE LA PARAULA

També vosaltres us en voleu anar?

En el cinquè i darrer lliurament de Jn 6 trobem un nou canvi de subjecte: mentre que els jueus havien discutit entre ells a la sinagoga de Cafarnaüm com podia Jesús donar-los la carn per menjar (v. 51), ara són els seus deixebles «els qui murmuraven entre ells de tot això», escandalitzats pel que havia dit: «Si no preneu el cos del Fill de l'home com el pa de la vida, no teniu vida en ell» (v. 56 Còdex Beza). Jesús els pregunta: «Això us escandalitza? I quan contemplareu el Fill de l'home pujant on era abans?» Indirectament al·ludeix a un dels seus temes preferits, referent a l'enlairament del Fill de l'home a la creu (3,14; 8,28; 12,32.34), i constata entristit: «Ara bé, d'entre

vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi, en efecte, ja sabia quins eren els qui no creien i qui era el qui el lliuraria, i els recorda que ja els ho havia dit abans (v. 37): «Per això us he dit que ningú no pot venir cap a mi si no li ha estat donat de part del Pare.» Ara bé, aquells «alguns» en realitat han resultat ser una munió: «Des d'aquell moment, doncs, molts dels seus deixebles es feren enrere i ja no caminaven en companyia d'ell.» Aquest és sens dubte un dels moments més durs de la vida de Jesús. Entre aquests «molts», a part dels cinc mil homes adults que el volien proclamar rei, que de ben segur no van assistir el sàbat a la sinagoga, hi havia aquella «multitud nombrosa» de seguidors que l'havien aconseguit prop de Cafarnaüm, vora el mar (vv. 23-25).

GLÒRIA MONÉS

«Molts d'entre els seus deixebles», en sentir-lo parlar de la seva futura mort violenta, l'han deixat a l'estacada. A Jesús li queden encara els Dotze, a qui pregunta: «També vosaltres us en voleu anar?» Simó Pere respon en nom de tots: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i t'hem conegut, perquè tu ets el Sant de Déu.» Simó Pere és presentat aquí amb tons força favorables. Tanmateix, a l'horitzó ja apareix la figura de Judes, fill de Simó Escariot (vv. 70-71).

JOSEP
RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI
RICART
Claretia i biblista

Un jueu i un cristià interpreten els llibres comuns de l'AT de la mateixa manera? (i II)

El Nou Testament reconeix l'autoritat de les Sagrades Escripures del poble jueu, una autoritat divina. Ho fa amb un reconeixement implícit d'autoritat i fins i tot fa un recurs explícit a l'autoritat de les Escripures jueves, amb citacions concretes. És més, el Nou Testament s'afirma conforme a les Escripures del poble jueu, on es revela el disseny de Déu: la vida, la mort i la resurrecció de Jesús corresponen plenament a allò que es diu en aquestes Escripures. «Això és el que us vaig dir quan encara era amb vosaltres: "Cal que es compleixi tot el que hi ha escrit de mi en la Llei de Moisès, en els Profetes i en els Salms"» (Lc 24,44). Altres textos afirmen que en el misteri de Crist tot és conforme a les Escripures del poble jueu: «Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escripures, i fou sepultat; resuscità el tercer dia, com deien ja les Escripures i es va aparèixer...» (1Co 15,3-5).

Val a notar els mètodes jueus emprats al NT, com constatem pels manuscrits de la mar Morta, copiats entre el segle II aC i l'any 60 dC, període molt pròxim al del ministeri de Jesús. El NT, sobretot els evangelis, presenta forces semblances amb Qumran en la manera com utilitza les Escripures. Sense cap mena de dubte el NT prové de la matriu del judaisme i està impregnat de la mentalitat dels comentadors jueus de la Bíblia. Ara bé, entre el cànon jueu de les Escripures i el cànon cristià de l'AT hi ha diferències: la novetat de Jesús de Natzaret no es pot encabir del tot en l'anomenat Antic Testament.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XXI de durant l'any

Lectura primera

Js 24,1-2a.15-17.18b

*Volem adorar el Senyor,
que és el nostre Déu*

Lectura del llibre de Josuè:

En aquells dies, Josuè reuní a Si-
quem totes les tribus d'Israel, i cridà
els ancians d'Israel, els seus caps,
els seus jutges i els seus magistrats.
Es presentaren tots davant Déu, i
Josuè digué a tot el poble: «Si no
us sembla bé de tenir el Senyor per
Déu, escolliu avui quins déus voleu
adorar: els que adoraven els vostres
pares quan vivien a la regió occiden-
tal de l'Euftrat o els déus dels amon-
reus, al país dels quals viviu. Però jo
i la meva família hem decidit d'ado-
rar el Senyor.»

El poble respongué: «Mai de la
vida no abandonarem el Senyor
per adorar altres déus. El Senyor,
el nostre Déu, és el qui ens va fer
pujar amb els nostres pares de la
terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavat-
ge; ell obrà davant els nostres ulls
aquells grans senyals i ens guardà
pertot arreu on anàvem, enmig de
totes les nacions que havíem de tra-
vessar. També nosaltres, doncs, es-
tem decidits a adorar el Senyor, que
és el nostre Déu.»

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva
lloança.

La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho
sentin.

*R. Tasteu i veureu que n'és de bo
el Senyor.*

El Senyor es gira contra els malfactors
per esborrar de la terra el seu record.
Els ulls del Senyor vetllen pels justos,
escolta quan criden auxili. *R.*

Així que criden, el Senyor els escolta
i els treu de tots els perills.
El Senyor és a prop dels cors que
sofreixen,
salva els homes que se senten
desfets. *R.*

Els justos sofreixen molts mals,
però el Senyor sempre els allibera;
vetlla per cada un dels seus ossos,
no els podrà trencar ningú. *R.*

La malícia duu el malvat a la mort,
els qui detesten el just expiaran la
seva culpa.
El Senyor rescata de la mort els seus
servents, i no acusarà els qui es
refugien en Ell. *R.*

Al·leluia

Jn 6,63b,68b

*Les vostres paraules, Senyor, són
esperit i són vida, vós teniu paraules
de vida eterna.*

Lectura segona

Ef 5,21-32

*És un misteri molt gran:
ho dic de Crist i de l'Església*

Lectura de la carta de sant Pau als
cristians d'Efes:

Germans, sotmeteu-vos els uns als
altres per reverència a Crist. Que
les esposes se sotmetin als seus
marits, com tots ens sotmetem al
Senyor, perquè el marit és cap de
la seva esposa, igual que el Crist és
cap i salvador de l'Església, que és
com el seu cos. Per tant, així com
l'Església se sotmet al Crist, les es-
poses s'han de sotmetre en tot als
marits. I vosaltres, marits, estimeu
les vostres esposes, tal com el Crist
estima l'Església. L'estima tant que
s'ha entregat a la mort per ella, per
santificar-la: l'ha rentada amb el
bany de l'aigua acompanyat de la
paraula, i així ha pogut cridar a la se-
va presència una Església gloriosa,
sense taques, ni arrugues, ni res de
semblant, tota santa i immaculada.
Igualment els marits han d'estimar
l'esposa com el seu propi cos. El qui
estima la seva esposa és com si s'es-
timés ell mateix. No hi ha hagut mai
ningú que no estimés el seu propi
cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.
També el Crist es porta així amb la
seva Església, perquè som membres
del seu cos. Per dir-ho amb paraules
del'Escriptura: «Per això l'home dei-
xa el pare i la mare per unir-se a la
seva esposa, i, des d'aquell moment,
ells dos formen una sola família.» És
un misteri molt gran: ho dic de Crist
i de l'Església.

Evangelí

Jn 6,60-69

*Senyor, a qui aniríem? Només vós
teniu paraules de vida eterna*

Lectura de l'evangelí segons sant
Joan:

En aquell temps, molts que fins aleshores
havien seguit Jesús digueren:

«Aquest llenguatge és molt difícil!
Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús
coneixia interiorment que els seus
seguidors murmuraven d'això, i els
digué: «Us escandalitza això que us
he dit? Què direu si veieu que el Fill
de l'home puja on era abans? L'Es-
perit és el qui dona la vida. La carn
no serveix de res. Les paraules que
jo us he dit són Esperit i són vida.
Però entre vosaltres n'hi ha alguns
que no creuen.» Des del principi
Jesús sabia qui eren els qui creien i

el qui l'havia de traïr. Després afegí:
«Per això us he dit abans que ningú
no pot venir a mi si el Pare no li con-
cedeix aquest do.» Després d'aquell
moment, molts dels qui l'havien se-
guit fins aleshores l'abandonaren i
ja no anaven més amb ell. Jesús
preguntà als dotze: «Vosaltres tam-
bé em voleu deixar?» Simó Pere li
respongué: «Senyor, a qui aniríem?
Només vós teniu paraules de vida
eterna, i nosaltres hem cregut i sa-
bem que sou el Sant de Déu.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

Agost

26. DIUMENGE

Diumenge XXI de durant l'any (S), Verd. Lectures: Josuè

24,1-2a.15-17.18b / Salm 33 / Efesis 5,21-32 / Joan 6,60-69
SANTORAL: Balduí, monjo; Cesari d'Arles, b.; beat Juníper Serra, prev.; Zeferí, p. i mr.

27. DILLUNS

Santa Mònica (MO), Blanc. Lectures: 2 Tessalònica 1,1-5.11b-12 / Salm 95 / Mateu 23,13-22

28. DIMARTS

Sant Agustí (MO), Blanc. Lectures: 2 Tessalonicencs 2,1-3a.14-17 / Salm 95 / Mateu 23,23-26
SANTORAL: Hermes, mr.; Julià, mr.

29. DIMECRES

Martiri de Sant Joan Baptista (MO), Vermell. Lectures: 2 Tessalonicencs 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Marc 6,17-29
SANTORAL: Adelf, b.; Sabina, mr.

30. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51. Lleida i Urgell: **Sant Lluís de França** (ML), Blanc.
SANTORAL: Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Joana Jugan, rel. i fund.

31. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Mateu 25,1-13. Solsona: **Sant Ramon Nonat** (MO), Blanc.
SANTORAL: Aristides, ab.; Domènec de Val, mr.; Nicodem; Vicenç, Sabina i Cristeta, mr.

Setembre

1. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30. Tortosa: **Mare de Déu de la Cinta** (S), Blanc.
SANTORAL: **Mare de Déu del Puig**. Anna, prof.; Gil, ab.; beat Josep Samsó, prev. i mr.; Lleir, b.; Llop, b.; Teresa-Margarida Reddi, rel.

El Sant 1 SETEMBRE

Beat Josep Samsó i Elias

L'estiu del 1936 l'esclat de la guerra civil espanyola va propiciar una persecució religiosa sense precedents. Només a Catalunya es van destruir o malmetre unes 4.000 esglésies, amb la pèrdua consegüent de patrimoni artístic i documental, i unes 2.400 persones van ser assassinades a causa de la seva fe. Un d'aquests màrtirs és el beat Josep Samsó i Elias (1887 – 1936).

Fill de Castellbisbal, va entrar al seminari de Barcelona i va ser ordenat sacerdot amb només 23 anys. Després de ser destinat a diverses parròquies de la diòcesi, el 1923 va ser nomenat rector de la parròquia de Santa Maria de Mataró. Va ser al principal temple de la capital del Maresme on el beat Josep Samsó va destacar com a catequista i formador. Fins i tot va escriure *Guia per a catequistes*, que ja tenia enllestida la primavera del 1936. Aquell mateix estiu, fugint de la persecució, va trobar protecció a casa d'uns coneguts, però va ser descobert al cap de pocs dies. Va ser afusellat al cementiri de Mataró i abans de morir va perdonar explícitament els seus botxins. L'any 2010, sota el pontificat de Benet XVI, va ser beatificat a la basílica de Santa Maria de Mataró.

El temps de durant l'any, temps «fortíssim»

DR. RAFAEL SERRA I ABELLÀ
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

La nomenclatura litúrgica actual diferencia entre temps forts i temps ordinari. [...] El temps ordinari no és un temps feble o de menor categoria, ans al contrari: el temps ordinari és un temps fortíssim. Obeeix a la primeríssima organització del temps litúrgic, que té com a eix i ritme la celebració del diumenge com el dia del Senyor. [...] Ordinari aquí no es contraposa a extraordinari, és simplement el temps «de durant l'any», que va transcorrent al ritme dominical. Tant des del punt de vista de la celebració litúrgica com de l'oracional, hi ha una unitat, una inclusió que va des del Diumenge del Baptisme del Senyor fins a la celebració del 34è Diumenge de la Reialesa de Crist. Des dels inicis fins a la Parusia es llegeix de manera continuada l'Evangeli, sense alterar la seva lectura amb fragments escollits d'ordre temàtic. Són les 34 setmanes que resplendeixen per la celebració de la totalitat del Misteri de Crist. Seguim cadascun dels evangelis sinòptics, amb fragments del IV Evangeli algunes vegades inclosos. Cada diumenge, de manera ordenada i seguida, escoltem la vida històrica del Senyor (fets i paraules) amb un evangeli, il·lustrat en l'Antic Testament (1a lectura) i anunciat en el Nou Testament (2a lectura) i cantat per l'Esposa-Església en el Salm. Així, seguim el Senyor fins a la Creu i rebem d'Ell el do de l'Esperit Sant. Així, el Crist gloriós és estimat i celebrat. L'Esperit omple l'Església dels seus carismes. També aquest

mateix Esperit ens dona el desig d'anar cap al Pare i una delicadesa envers els qui sofreixen. [...]

En el temps ordinari flueix i creix la vida eclesial al voltant de l'Eucaristia dominical. Aquí hi és tot: el Pare que es dona per Crist en l'oblació de si mateix, en el seu Cos entregat per vosaltres i amb la seva Sang vessada per molts, en l'amor de l'Esperit Sant, ja que tot ha de ser: «Per ell, amb ell i en ell, i res sense ell.» Cada Eucaristia dominical obre davant nostre el camí de la caritat perquè hi caminem. Es un camí que porta al cel, plenitud de la mateixa caritat. El color de les vestidures litúrgiques és el verd, que significa primavera, florida. Són els fruits de la gràcia de Crist, Déu i Senyor nostre. Quan l'Eucaristia en una parròquia ocupa el lloc principalíssim, n'és el cor i el centre, tot funciona; altrament tot entra en decadència i res fructifica, perquè «Ell ha de ser en tot el primer» (Col 1,17b).

Article publicat en el número 1.951

Tot recordant fra Lluís Colomer Salada

Fra Lluís Colomer Salada (1905-1936).

RAMON FELIPÓ ORIOL

Fra Lluís Colomer Salada va néixer el 1905 a Centelles (Osona). En quedar-se orfe va anar a residir a Berga amb els seus oncles Ramona Salada Soldevila i Climent Felipó Badia, els seus avis. Va viure bona part de la infantesa i joventut a Berga. Mentre feia els estudis primaris va fer d'escolà a l'església dels Franciscans, d'on molt probablement li va venir la vocació de fer-se frare. Convivia com un germà més amb els seus cosins germans Climent, Ramon, Pepita i Francisco Felipó Salada.

Va prendre l'hàbit de franciscà el 5 maig del 1921. Va fer la professió temporal el 14 de maig del 1922 a l'església de la Mare de Déu del Remei de Vic. El 2 d'octubre del 1926 va rebre a Balaguer la tonsura i les quatre ordes menors de mans del bisbe de la Seu d'Urgell, Justí Guitart. Fou ordenat sacerdot pel bisbe de León (Mèxic), Emeterio

Valverde, l'any 1929 a Balaguer.

L'any 1936 era el vicari del convent franciscà d'Alcalà de Xivert (Baix Maestrat, País Valencià). A les onze de matí del 21 de juliol del 1936 tots els frares franciscans foren comminats a abandonar el convent per l'agutzil d'Alcalà de Xivert. La nit del 24 de juliol el comitè revolucionari els va portar a la presó de Vinaròs. El 2 d'agost van ser conduïts a la presó de Castelló de la Plana. La Columna de Ferro, en el camí des de València cap al front de Terol, va assaltar, davant de la passivitat de les autoritats republicanes, la presó de Castelló i va prendre per hostatges tots els religiosos i

molts altres dels detinguts. La nit del 2 al 3 d'octubre del 1936 van ser salvatgement assassinats —molts a Castelló— més d'una setantena dels empresonats. Alguns van ser assassinats i enterrats a l'Alcora (comarca de l'Alcalatén, País Valencià), a uns 25 km al nord-oest de Castelló. Segons documentació del cementiri de l'Alcora, amb data el 2 d'octubre, onze cadàvers sense identificar van ser enterrats en una fossa comuna.

Soledad Fons, en anar a recollir les despulles del seu marit, Ramon Adell, el 13 d'octubre del 1938, va reconèixer de forma fefaent al faltar els rostres de fra Lluís Colomer Salada, fra Macià i el pare Ortega.

A l'Arxiu Municipal de l'Alcora hi consta com a traslladats al Valle de los Caídos «*once cadáveres el mismo día sin haber sido identificados*». L'alcalde que ordenà el trasllat de les seves despulles al Valle de los Caídos va ser Francisco L. Grangel. El trasllat es va fer el 1959, possiblement el 7 de març.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Fer oració

M'he decidit a fer cada dia un quart d'hora d'oració i voldria algunes indicacions pràctiques. Per exemple, l'hora, el lloc, el mètode... Puc fer-ho a casa o és millor anar a l'església?

Pregar és cercar Déu de cor per lloar-lo, donar-li gràcies, demanar el seu ajut i, sobretot, orientar la nostra vida amb la seva llum. Ha fet un sant propòsit que tots hauríem de fer. En la trobada habitual amb el Senyor, en l'escolta de la seva Paraula, la nostra vida cristiana madura i agafa tremp. Podem dir que la pregària és una dimensió imprescindible de l'experiència de la fe. Si té una església a prop i és oberta a les hores que vostè vol pregar, vagi-hi. Si no pot, no passa res. Pot pregar a casa. Recordi allò que deia Jesús: «Tanca't amb pany i clau...» Com tota activitat humana, la pregària requereix temps. El que no fem en uns moments concrets, no es fa mai. Un quart d'hora? Ben aprofitat em sembla perfecte. A vegades se li farà llarg. No desesperi. A vegades li passarà volant i potser s'allargarà. Busqui un lloc tranquil a casa on no se'l distregui (telèfon, televisió...). Seria bo tenir a casa el «racó de pregària». Potser en un espai del dormitori pot habilitar una tauleta petita amb una Bíblia oberta, un Sant Crist, una imatge de la Mare de Déu, una llàntia per encendre i una banqueta o reclinador si es prefereix. Són petits detalls que ajuden. Pot pregar espontàniament i, millor, ajudar-se d'un text de l'Evangeli o un altre lloc bíblic. Posar-se en presència de Déu i amb esperit receptiu. Faci la prova i vagi comentant al seu mossèn com va la cosa. Això és important: contrastar-ho amb algú que ens pugui ajudar. No obli que, com deia molt bé Romano Guardini, «quan puguem anem a les profunditats, però les profunditats ens espanten. En la pregària ens apropem més a nosaltres mateixos, ens veiem amb més claredat i sentim més palpablement la insuficiència de les coses». I un bon criteri per saber si va per bon camí és verificar que a mesura que puguem ens convertim en més creients i solidaris.

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

L'encant de les fires

L'agost porta a molts pobles l'encant de les seves fires. A El Valle de los Pedroches, a la província cordovesa, celebren les festes anuals durant aquest mes Villanueva de Córdoba, Villanueva del Duque, Belalcázar, Añora, Dos Torres, Hinojosa del Duque... nombrosos pobles d'Andalusia. Hinojosa dedica la seva fira a sant Agustí, l'home que va fer dels seus greus pecats taula de salvació reconeixent el seu retard en estimar i en descobrir la font de l'amor veritable.

La fira en els nostres pobles sempre serà una alenada d'aire fresc, de brisa nova, que neteja xacres i cansaments i abrillanta les pupil·les de l'ànima i del cor. Viure la fira ha de convertir-se en beure fins a sadollar-se d'alegria, optimisme i felicitat, tres ingredients necessaris i vitals per poder caminar.

La fira porta la seva ració de màgia a tothom, a petits i grans: la màgia de les noves atraccions, cada vegada més sofisticades, que ens ofereixen sensacions noves i fins i tot vertigens esfereïdors, perquè deixem anar els somnis que ens eleven del terra fins a les altures; la màgia de les noves relacions socials que xifren en la trobada l'ajuda possible per obrir-nos pas entre la multitud, que de vegades amenaça amb ofegar-nos. Amb tot, l'única tristesa definitiva és no arribar a ser en plenitud el que de debò som. Em ve al cap una frase de Paul Tillich a *El coratge d'existir*: «Què és el coratge? Decidir-se a ser el que s'és.»

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Assignatura en la indigència

La ministra d'Educació, Isabel Celáa, posava sobre la taula a la Comissió d'Educació del Congrés una sèrie de mesures que estan molt lluny de contribuir al diàleg educatiu. Ha deixat clar que l'assignatura de Religió no serà computable i que per tant deixarà de tenir efectes acadèmics. Tampoc no tindrà alternativa. Amb aquesta decisió l'assignatura queda en la indigència i el dret dels pares a triar la formació en matèria religiosa i moral dels fills, en entredit. A més s'incompleixen els acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Natalitat

El nombre de naixements s'ha reduït un 25% i alhora el nombre de persones que passen la barrera dels 65 creix a grans velocitats, i és evident que arriba un futur gens falaguer. Ens hem convertit en el país d'Europa i de gran part del món on menys nens neixen. Amb prou feines hi ha polítiques natalistes. A Europa ja fa temps que, malgrat el cost que suposa, s'inverteix en el futur. És totalment irresponsable no prendre's seriosament aquest tema. Som molts els qui aplaudiríem mesures que ajudin les famílies a tenir més fills.

PILAR PEÑA SAÍZ
Barcelona

Desacatament a Jesús

Sovint veiem cues interminables per combregar i poques o cap davant dels confessionaris. La mística Ramona Llimargas Soler, fundadora de la congregació de Jesús Pacient, estava dotada de gràcies sobrenaturals i explicava que patia molt el diumenge a missa perquè veia fidels que combregaven en pecat (Déu li havia concedit la gràcia de percebre l'estat de les ànimes). Què no veuria ara? Avui molta gent ha perdut la veneració pel misteri eucarístic i passen davant del Tabernacle sense fer la genuflexió o ni tan sols una reverència, si l'artrosi no ho permet. També cal assenyalar que la majoria dels qui combreguen no es queden al temple per adorar el Senyor, a qui han rebut. Això ho propicien tantes esglésies que es tanquen un cop s'ha acabat l'eucaristia, malgrat que el Papa demana que estiguin obertes. És que això no és un desacatament a Jesús en l'Eucaristia?

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

MACIÀ GRAU
Barcelona

Mossèn Prakash, un exemple de superació personal

El sentit d'una vida

El missioner holandès Fr. Kaskens va ser tot un referent per a mossèn Prakash.

La vida de Mossèn Prakash, l'actual rector de les parròquies de Sant Genís de Plegamans i Santa Maria de Palau-solità, és una autèntica història de superació personal. Nascut l'any 1968 al petit poble de Koilakuntla, a l'Índia, Prakash va viure la seva infantesa immers en la pobresa des del moment que va néixer. El seu destí, com el de més del 16% de la població de l'Índia, va estar marcat pel sol fet de pertànyer a una casta coneguda com els *intocables*. Aquesta casta ha de fer front diàriament a la marginalitat i la discriminació per part de les castes dominants; a més de no tenir cap tipus de dret bàsic, la majoria dels intocables treballen netejant el carrer, retirant cadàvers o netejant les latrines, una feina per la qual se'ls paga una quantitat ínfima. De forma general, les vides dels intocables estan condemnades a la pobresa des del moment en què neixen.

Afortunadament per a Prakash, el seu destí va fer un gir inesperat quan va arribar a Koilakuntla un missioner holandès, Fr. Kaskens, que tractava els intocables amb dignitat i respecte i els ajudava a través de la fe. Des que va arribar, Prakash hi va veure un referent a seguir, fins al punt que quan va fer els 18 anys va decidir que seguiria els seus passos i entraria al

seminari per fer-se mossèn. Tot i que tenia clar l'objectiu, però, la condició d'intocable va convertir la seva vida en un camí tortuós ple de traves que va haver de superar.

El primer indi sacerdot ordenat a Catalunya

El primer dels entrebancs el va trobar precisament en la figura del rector del seminari. Degut a la seva casta, va prohibir a Prakash entrar al seminari, i va fer tant com va poder perquè no l'admetessin a cap altra localitat. Va ser aleshores quan, després de perdre l'esperança i gairebé per providència divina, un mossèn italià que buscava joves amb vocació va contactar amb Prakash i li va proposar que estudiés Filosofia al sud de l'Índia. Dos anys després, veient que tenia bones aptituds, el jove Prakash va ser enviat a Itàlia per fer-hi un any de noviciat. Després de fer el postnoviciat a Roma el van traslladar a Catalunya, on la seva vida donaria un gir definitiu.

Tal com explica el mateix Prakash, ell no va escollir anar a Catalunya, però com tota la seva vida, «tot ha format part d'un camí, d'una providència marcada per Déu». Quan va viatjar a Catalunya per anar al Maresme, la seva intenció era estar-s'hi només un any, i després tornar a Itàlia per acabar els estudis. Des del mo-

L'any 2002 Prakash va decidir fundar l'ONG Haribala per ajudar els nens del seu poble i poder oferir-los un futur millor.

ment que va arribar, però, va quedar fascinat per la cultura i les persones del país, i va tenir clar que volia seguir vivint a Catalunya. Un cop va ser ordenat sacerdot, va començar la seva trajectòria com a rector l'any 2007 a Sant Esteve i Santa Maria de Palautordera. Amb la mort de la seva mare, però, el bisbe de Terrassa li va donar un permís per tornar a l'Índia durant un any i així poder estar amb el seu pare. A la tornada va estar un any com a administrador de Vilanova del Vallès, fins que el 2012 va passar a ser el rector de Sant Genís de Plegamans i Santa Maria de Palau-solità, on encara exerceix.

El sentit d'una vida, les memòries de Prakash

La història de superació de mossèn Prakash va cridar l'atenció dels seus feligresos des del moment que va arribar a Catalunya. Els seus orígens i el llarg camí que ha hagut de fer fins arribar a ser sacerdot han fet que molta gent li hagi demanat que escrivís un llibre en què expliqués la seva experiència: «La gent amb qui parlo a l'església sempre em deien: "Mossèn, vostè hauria d'escriure les seves memòries; ens ajudarien a saber d'on ve"», explica Prakash. És per això que amb el temps va començar a considerar la idea de publicar la seva història per apropar-la a tothom. Per fer-ho, primer va buscar algú que l'ajudés a fer-se entendre, ja que, com explica, no hauria estat fàcil fer-ho a la seva manera: «Venint

d'una altra cultura i mentalitat segurament no m'hauria fet entendre.» Va ser llavors quan, una altra vegada per «providència divina», va conèixer l'Eva Carrió, una periodista disposada a escriure les seves memòries: «Per mi va ser providència divina. Jo buscava algú que expliqués la meua història perquè no sabia com fer-ho, i Déu em va enviar l'Eva per fer el llibre.» El procés d'escriptura va ser llarg degut a la falta de temps, però sobretot a les diferències culturals, que dificultaven la feina a l'Eva: «Per mi és fàcil entendre coses que passen a l'Índia, però si no hi has viscut és molt difícil. Moltes vegades acabàvem discutint algun tema cultural que ella no entenia.» És per aquest motiu que finalment mossèn Prakash va decidir que per acabar el llibre havia de portar l'Eva a la Índia, perquè pogués veure com era la seva vida i tot el que li explicava. A partir del moment que van tornar, després de trepitjar els llocs on va viure Prakash, va canviar completament el rumb del llibre: «A partir que vam tornar vam escriure de manera suau i ràpida, i ara ja s'ha fet realitat.»

El resultat de tot aquest treball el van veure finalment amb el llibre *Mossèn Prakash, el sentit d'una vida*, editat per la mateixa autora, Eva Carrió, i amb pròleg d'Asha Miró. El llibre es va publicar el passat mes de maig, i ja s'ha presentat a Barcelona, Mataró, Palau-solità i Plegamans, Cardedeu i Palautordera.

MOSSÈN PRAKASH
«Tot ha format part d'un camí, d'una providència marcada per Déu»

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

SOBRETAULA D'ESTIU: BEGUDES I AIGUARDENTS MONACALS I POPULARS

JOAN PALLARÈS-
PERSONAT

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

És obvi que el vermut no té uns orígens catalans. El seu nom, molt semblant en francès i alemany, *vermout* i *wermut*, respectivament, serveix per anomenar una planta aromàtica de gust amarg coneguda com *donzell* (*Artemisa absinthium*), també base d'una altra beguda d'alta graduació, l'absenta.

Però, de fet, el vermut porta una trentena d'herbes diferents, des de marduix a farigola passant per altres de menys conegudes, però totes prou abundants a les nostres muntanyes.

El vermut, blanc o negre, com a aperitiu va popularitzar-se a Itàlia als segles XVIII i XIX. De fet, la popular marca Cinzano té l'origen en el 1757 i la seva principal rival, Martini, va ser fundada el 1863, ambdues a Torí. Van ser els italians qui des de les marques més conegudes i altres de fundades en aquell període, van popularitzar el vermut universalment i el van promocionar en fires i exposicions universals i convertir en l'aperitiu més difós i en l'element base per als combinats i la cocteleria.

Catalunya té grans marques de vermut, algunes, com les reusenques, de gran predicament i prestigi a indrets com Madrid. De fet, de les deu primeres marques de vermut catalanes set són de la zona del Tarragonès i el Baix Camp, però també grans marques de renom mundial tenen fàbrica al Principat.

En el català col·loquial aquesta beguda ha fet fortuna, de tal manera que en català ben poca gent diu «fer l'aperitiu», sinó que s'utilitza «fer el vermut», independentment de la beguda que es consumeixi.

El piment

Si en un establiment hostaler demaneu piment, el més normal

El vermut i el piment

Piment, el vi aromàtic més apreciat de la cuina medieval.

és que el cambrer es pensi que li esteu prenent el pèl, o encara pitjor si intentant-lo ajudar li dieu que és clareia, clarea, giroflé, giroflat o hipocràs.

El piment era un vi dolç, aromatitzat, que figurava en tots els banquetes catalans medievals. Portava macerat, mel, pebre, romaní, clavell, canyella, nou moscada i altres ingredients, i entre el segle XII i el XVII va tenir una gran estimació. Lesmentaven trobadors com Jofre de Foixà, científics com Arnau de Vilanova i literats com el metge Jaume Roig o el franciscà Francesc Eiximenis.

La beguda, servida calenta i coneguda com *hipocràs*, era també coneguda i preuada a Occitània i a Suïssa, i es deia que era un invent

del grec Hipòcrates de Cos, que va viure al segle V abans de Crist. La veritat, però, és que els romans ja consumien hidromel, o aiguamel, una barreja de vi amb mel a la qual afegien fruites, fulles, herbes i espècies.

Tenim diverses descripcions del piment als llibres medievals, com ara *Llibre de Coc*, de Robert de Nola, o també amb el de la Canonja de Tarragona o al *Llibre dels secrets de l'agricultura, casa rústica i pastoril*, escrit el 1617 per Fra Miquel Agustí, prior santjoanista a Perpinyà.

Sembla que actualment els monjos del monestir de Santa Maria de Poblet continuen elaborant piment segons les fórmules ancestrals conservades.

13 FRANCESC i la nostra CASA DE TOTS

Carta «Laudato Si'» —«Lloat sigueu»—

24 EL RELATIVISME sempre dona lloc a abusos

NOTA. *Relativisme*. Manera de pensar segons la qual res no pot ser considerat com a absolut o amb un criteri estrictament objectiu. El relativisme condueix a pensar i actuar d'acord amb els criteris de cadascú i amb els propis interessos.

En la nostra societat moltes persones creuen que ja no hi ha veritats objectives i principis comunament acceptats; sense aquestes veritats i aquests principis, el relativisme s'ha imposat. **Si tot és relatiu, és molt fàcil que cadascú cerqui els seus propis interessos sense tenir en compte la globalitat i sense pensar en el món que deixarem a les generacions futures.** «*Quan l'ésser humà es col·loca en el centre de tot, acaba donant prioritat absoluta a les seves conveniències immediates, i tot el que és fora d'ell esdevé relatiu*» (LS 122).

Si no hi ha veritats objectives i principis indiscutibles, és explicable que la recerca del benefici propi justifiqui l'explotació dels altres éssers humans. Els altres esdevenen un mer objecte a la nostra disposició, i podem fer-ne el que vulguem.

Som testimonis que avui aquest abús és una realitat, i és possible que nosaltres ens en beneficiem, o potser creiem que és un problema que no ens afecta. **«La cultura del relativisme és la mateixa patologia que empeny una persona a aprofitar-se d'una altra i a tractar-la com a mer objecte, obligant-la a treballs forçats, o convertint-la en esclava a causa d'un deute»** (LS 123).

Francesc ha descrit alguns exemples concrets de situacions actuals en les quals aquest error es posa en evidència: el tràfic d'éssers humans, sobretot dones i infants, l'explotació laboral, el crim organitzat, el narcotràfic, el comerç de diamants ensagnats i de pells d'animals en procés d'extinció, etc. (cf. LS 123).

Les lleis establertes poden prohibir tots aquests excessos que constitueixen un greu atemptat a la dignitat dels éssers humans; però, si rere les lleis no hi ha una convicció cívica, qualsevol ciutadà es pot considerar legítimat per no complir les

«Quan l'èsser humà es col·loca en el centre de tot...»

lleis que, segons el seu criteri, no responen als seus interessos personals. **«És la mateixa lògica dels 'productes d'un sol ús', que genera tants residus tan sols pel desig desordenat de consumir més del que realment necessitem»** (LS 123).

25 EL TREBALL dignifica l'èsser humà i mereix un tracte exquisit

Segons Francesc, **«qualsevol plantejament sobre l'ecologia integral que no exclougui l'èsser humà requereix que tinguem en compte el valor del treball»**. Ell proposa una concepció positiva del treball com a àmbit de desenvolupament personal en el qual podem exercir les nostres capacitats i viure els nostres valors, conscients que **«som l'instrument de Déu per ajudar a desplegar les potencialitats que Ell mateix va col·locar en les coses creades»** (LS 124).

Heus aquí com ho ha raonat: **«Observem la necessitat d'una correcta concepció del treball; si parlem de la relació entre els éssers humans i les coses, sorgeix la qüestió del sentit i la finalitat de tota activitat humana sobre la realitat. No parlem tan sols del treball manual o del treball agrícola, sinó també de qualsevol activitat que impliqui alguna transformació de les coses existents, des de la producció d'un informe fins al disseny d'un recurs tecnològic»** (LS 125).

El treball ajuda a donar sentit a la vida. Per això Francesc proposa com a objectiu que també els més pobres puguin tenir un treball que els assegurï una vida digna. Ajudar els pobres amb diners haurà de ser sempre una solució provisional en absència de solucions més definitives; l'ideal serà sempre assegurar-los un treball digne amb el qual es puguin guanyar la vida honradament (cf. LS 127-128).

Tots coneixem el proverbi: *“Regala un peix a un pobre, i menjarà un dia; ensenya'l a pescar, i menjarà tota la vida”*. Per això **Francesc lloa l'activitat empresarial com una vocació molt noble si està orientada a produir riquesa i millorar el món per a tothom**. Des de la perspectiva de la fe, el treball és la manera de facilitar que l'èsser humà col·labori amb Déu en la creació del món. La creació va tenir lloc en un moment de la història; però allò no va ser el final, sinó l'inici d'un procés que encara continua, perquè el Senyor re-crea el món cada dia (cf. LS 129).

Resta clar que Francesc no està en contra de la ciència i la tècnica; no es tracta pas de **«retornar a l'època de les cavernes»** (LS 114); ell critica que sovint la ciència i la tècnica s'hagin convertit en l'únic criteri, allò que ens mou a voler fer tot el que és possible fer, sense que ens preocupin les conseqüències d'aquest comportament en l'àmbit del bé comú i de la convivència solidària en el conjunt de la humanitat (cf. LS 128-129).

«Som cridats al treball des de la nostra creació. No ens hem de proposar que el progrés tecnològic reemplaci cada vegada més el treball humà, perquè aquest criteri perjudicaria el conjunt de la humanitat» (LS 128).

- Com vius el teu treball? El consideres un càstig diví o bé una meravellosa oportunitat de col·laborar amb Déu en la creació del món?
- Els treballs que realitzes, els valors des de la perspectiva proposada pel papa Francesc? Què has fet o què penses fer per aconseguir-ho?

edebé

Extracte del llibre *Carta del PAPA FRANCESC — ECOLOGIA INTEGRAL*
Selecció i desenvolupament: FRANCESC RIU i MARGARIDA MOGAS

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Un nou estudi sobre el desglaç de l'Antàrtida

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

A la revista *Nature* del juny passat s'informa de la segona investigació que s'acaba de fer sobre l'estat del gel del continent antàrtic. L'ha feta un equip d'investigació independent liderat per l'organització CSITRO d'Oceans i Atmosfera d'Austràlia. És un treball en què ha participat una empresa catalana, IsardSat, fundada el 2006 per l'enginyera Mònica Roca, que té la funció de contribuir a l'anàlisi de dades obtingudes per satèl·lits. El resultat de les observacions ens dona la descripció més detallada mai obtinguda dels gels antàrtics.

Com sabeu, l'Antàrtida, de 14 milions de quilòmetres quadrats, és més gran que Europa i el doble que Austràlia. En el treball, liderat per investigadors de la NASA i de la Universitat de Leeds amb la col·laboració de l'Agència Espacial Europea, hi han participat 44 institucions de 14 països basant-se en les dades obtingudes per 13 satèl·lits d'observació terrestre. Amb altímetres dels satèl·lits han mesurat el gruix del gel a cada punt de l'Antàrtida i amb sensors de camp gravitatori han detectat l'evolució de les masses de gel. Amb tot el rigor científic han arribat a la conclusió que des

del 1992 s'han perdut gairebé 3 bilions de tones de gel (cosa que ha provocat que el nivell mitjà dels oceans hagi augmentat 8 mm). Però encara és més preocupant la tendència a accelerar-se aquesta pèrdua. La velocitat del desglaç s'ha multiplicat per més de 4 els últims 25 anys. En el quinquenni 2012-2017 s'han perdut cada dia uns 600 milions de tones de gel (unes 5,5 vegades la capacitat de la Baells), mentre que entre 1992 i 1997 la pèrdua era de 134 milions de tones diàries.

Què n'hem de dir? De les decisions que prenguin els governs els pròxims 10 anys dependrà l'evolució futura d'aquesta gran massa de gel, que constitueix el 61% de l'aigua dolça de tota la Terra. Les previsions, davant del canvi climàtic que experimentem, són que, si no s'adopten mesures com cal, cap al 2070 la temperatura global haurà augmentat 2,9 graus i el nivell mitjà del mar haurà pujat 27 centímetres, prou com per submergir bona part dels deltes, com el del Mekong o el de l'Ebre. Cal pensar-hi!

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Arxiver dels caputxins

Les olives adobades o confitades són presents, de manera força habitual, a la taula de bona part de les llars de tota la conca mediterrània des de fa milers d'anys. Estudis recents han posat en relleu que l'oliva conté àcids grassos essencials, a més d'aportar a l'organisme molta fibra i vitamines. L'oliva confitada per menjar a taula és aquella que compleix amb aquestes condicions: ha d'estar ben confitada, la pell ha de ser fina i la polpa i el pinyol han d'estar ben proporcionats. Les olives que són més estimades pels dietistes i gastrònoms són: la grossal (sevillana), la blanqueta (alacantina), l'arbequina (lleidatana) i la verdal (manresana).

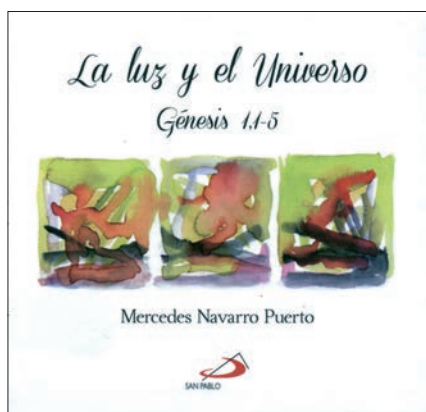
Per la vigília i la festivitat de Tots Sants, que és el dia primer de novembre, hi ha el costum de practicar la cèlebre castanyada familiar entorn de la llar; un àpat festiu fet a base de moniatos, fruita confitada, castanyes i, sobretot, els panellets, que són uns deliciosos pastissos que han esdevingut una de les postres més tradicionals de Catalunya i que combinen de manera excel·lent, i equilibrada, el sucre i la pasta d'ametlla envoltada de pinyons i, a voltes, amb el farciment de confitura, segons un costum reusenc. Les castanyes i aquests panellets suara esmentats són la delícia de grans i xics, especialment quan s'acompanyen amb

un gotet de ratafia, de malvasia o bé de moscatell. En situacions de crisi i de penúria, la tradició pairal i monàstica ha optat per preparar, com alternativa, els panellets fets amb pasta de carbassa, farina i rovell d'ou, i untar-los amb mel per tal de menjar-los juntament amb les castanyes torrades al caliu. Cada vegada que n'esclatava alguna, segons una vella tradició, indicava que una ànima del purgatori era alliberada.

També és molt propi del temps tardoral la cuina dels bolets. Cal evitar, tanmateix, una collida abusiva de bolets, ja que es podria alterar el bosc. A més, hom ha de saber-los identificar, atès que n'hi ha de molt tòxics. Els bolets cal collir-los de manera respectuosa i correcta, sense malmetre el sotabosc. El rovelló, el rossinyol, la llenega, el fredolic, el moixernó, el carlet, el cep i la tòfona, tenen un paper destacat en la cuina pairal i monàstica de casa nostra, i amb aquests bolets es preparen uns guisats excel·lents com ara la perdiu amb rovellons, l'estofat de vedella amb llenega, l'arròs de bolets, el peu de porc amb fredolics, la cua de bou amb camagroc o bé aquella coca de recapte amb rovellons i verdures de temporada tan gustosa! D'aquí quinze dies, en la represa de la sèrie *Tradicions remeieres*, us vull parlar, si a Déu plau, de les propietats de la popular herba conillera.

TRADICIONS GASTRONÒMIQUES

Olives, castanyes i bolets

MERCEDES NAVARRO PUERTO
La luz y el Universo (Génesis 1,1-5)
San Pablo, 2018, 40 pàg.

Aquest llibre combina les boniques il·lustracions de l'autora (aquarel·les abstractes de colors vius i amb molta lluminositat) amb comentaris poètic-exegètics dels primers versicles del Gènesi, que es refereixen a la irrupció de la llum en el relat de la creació del món. La paraula unida a la imatge ens dona una nova dimensió del text bíblic.

BRYAN STEVENSON
Por compasión
Península, 2018, 356 pàg.

El professor Bryan Stevenson és el fundador de la Iniciativa per la Igualtat de la Justícia, un bufet d'advocats que es dedica a defensar qui més ho necessita, com ara els que han quedat atrapats en el complex sistema judicial dels Estats Units, caracteritzat per maquinacions polítiques i racisme estructural. Un llibre que ens parla obertament de la pena de mort.

ENRIQUE JIMÉNEZ (text) i
MARIBEL LECHUGA (il·lustracions)
La alegría de mi familia
Palabra, 2018, 80 pàg.

La família és un dels béns més preciosos de la humanitat, tal com escriu el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* (l'alegria de l'amor). En aquest llibre s'explica als nens algunes d'aquestes idees perquè les coneguin i les portin a la pràctica a casa seva, i d'aquesta manera la seva família sembli un racó de la casa de Natzaret, la casa de Maria, Josep i el nen Jesús.

THOMAS HARDY
Remedios desesperados
Ático de los Libros, 2018, 480 pàg.

Cytherea Graye és una jove que es veu obligada a buscar feina de dama de companyia. Quan descobreix que el seu enamorat, l'Edward, està promès amb una altra, decideix acceptar la petició de matrimoni d'Aeneas Manston. La jove descobrirà que el seu espòs és un home sinistre. Es tracta de la primera novel·la del mestre del naturalisme literari anglès.

SAN EFRÉN DE NISIBE
Himnos sobre el Paraíso
Nuevo Inicio, 2018, 248 pàg.

Aquests textos, que es van publicar per primera vegada el 1956, són un tresor de la literatura cristiana antiga. Amb la forma d'un comentari poètic, l'autor ens obre l'horitzó sense límits de l'esperança cristiana i ens ofereix una reflexió sistemàtica sobre els avatars del destí humà. Un testimoni preciós de la fe ple de bellesa i humanitat.

D. B. JOHN
Infiltrada
Salamandra, 2018, 460 pàg.

A partir d'un fet real i amb documentació exhaustiva, l'autor s'endinsa en el país més inexpugnable del planeta. Amb un ritme trepidant, la trama ens porta per camps d'entrenament de la CIA, missions diplomàtiques envoltades de filferro espinós, bases secretes, laboratoris experimentals i camps de treballs forçats de Corea del Nord.

CRÍTICA CINEMATogrÀFICA

JOSAN MONTULL

Salesià

HAN SOLO: UNA HISTORIA DE STAR WARS

Director: Ron Howard

Repartiment: Alden Ehrenreich, Emilia Clarke, Donald Glover, Woody Harrelson

JURASSIC WORLD: EL REGNE CAIGUT

Director: J. A. Bayona

Repartiment: Chris Pratt, Bryce Dallas Howard, James Cromwell, Rafe Spall

Diversió per diversió

En el món del cinema anomenem *blockbuster* a un èxit de taquilla, a aquella pel·lícula que per les seves característiques està destinada a la diversió del gran públic. Són pel·lícules que no pretenen grans reflexions sinó que prioritzen la diversió i l'espectacularitat per sobre de tot. Al darrere hi ha potents indústries cinematogràfiques que s'embutxaquen quantitats gens menyspreables per aquests productes.

Hi ha dos *blockbusters* estrenats recentment que són altament recomanables per a l'estiu: *Han Solo, una història de Star Wars* (de Ron Howard) i *Jurassic World, el regne caigut* (de Juan Antonio Bayona). Totes dues són bones pel·lícules destinades a l'entreteniment i per a un públic juvenil o familiar.

Resulta curiós que les dues pel·lícules tinguin elements comuns que evidencien com funciona aquest tipus de cinema.

Totes dues formen part d'una nissaga.

En totes dues ens trobem amb una narració fantàstica que s'explica sota els codis d'altres gèneres. Així, *Han Solo* sembla un western a l'espai i *Jurassic World* esdevé un film de terror en un ambient d'aventures.

La història és absolutament in-

versemblant i l'oblidem al cap de vint minuts. Es tracta de narracions al servei dels efectes especials i l'acció; la narrativa té una factura tècnica impecable que fa que l'espectador es desentengui progressivament de l'argument, i és absorbit per l'aventura pura i dura.

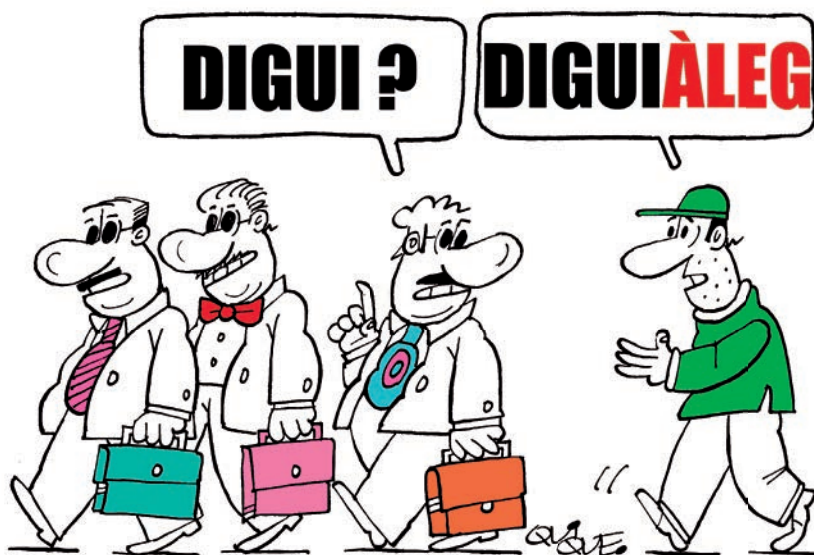
Els personatges protagonistes són en totes dues un noi i una noia simpàtics, joves, esbojarrats, absolutament imprudents, però tocats per un important sentit èpic de la lleialtat i l'amistat.

A les explosions, les batalles, els atacs dels monstres... els que moren són els dolents dolentíssims. Si algun personatge moralment bo mor, sempre és un home (no un monstre ni una batalla impersonal) el que el mata.

Són films d'una producció multimilionària que venen precedits per campanyes de màrqueting en roba, dissenys, joguines, material d'escola... Al darrere de la producció hi ha una indústria poderosíssima.

A totes dues hi ha un concepte clar de diversió per diversió. Són films entretinguts que sedueixen l'espectador des de les primeres escenes. L'entreteniment està garantit. A més, la suposada gravetat de la història queda esquitxada per petits gags humorístics que des-tensen la trama.

AMB BON HUMOR

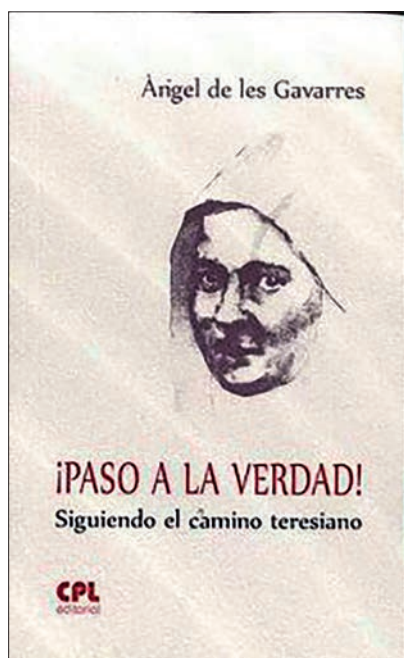

CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Caputxí

Itinerari espiritual de santa Teresina

ÀNGEL DE LES GAVARRES
¡Paso a la Verdad! Siguiendo el camino teresiano.
CPL, 2018, 258 pàg.

Àngel de les Gavarres és el nom literari d'un monjo de la cartoixa anglesa de Parkminster, expert de la vida i espiritualitat de santa Teresa de Lisieux (1873-1897). Amb aquest nou llibre ens ofereix una guia pràctica per trobar-nos amb la Veritat seguint l'itinerari espiritual que ens proposa la santa carmelita de Lisieux, una religiosa contemplativa que visqué l'Amor en la seva constant recerca de la Veritat.

Malauradament, i tal com solia referir-s'hi el papa emèrit Benet en els seus escrits i sàvies homilies, la pitjor malaltia del món contemporani és l'absència de Veritat, car ens trobem en allò que els àrbitres de la llengua d'Oxford en diuen *post-truth*, és a dir, l'era de la postveritat.

Amb el suggeridor títol de *¡Paso a la Verdad!* l'autor ens convida a donar pas a la Veritat tot seguint les propostes del camí espiritual de Teresa de Lisieux i vivint, com ella, l'Amor. Avui en Teresa de Lisieux, tot i que va passar pràcticament desapercibuda, gràcies al seus escrits i a les declaracions aportades pels qui la tractaren en els processos de beatificació i canonització, hi descobrim el gran valor de la confiança en Déu, expressat en el «caminet» teresià que condueix a la Veritat i a l'Amor.

El llibre s'estructura en cinc parts. En la primera se'ns ofereix un dibuix de la realitat present amb els greus reptes de la contaminació i el canvi climàtic, que malmeten la Terra. En la segona part l'autor examina com aquests desequilibris ecològics del món poden afectar de manera directa el nostre món interior. En la tercera part se'ns convida a pregar amb santa Teresina «amb onades d'infinita tendresa». En la quarta part se'ns proposa de viure fent camí amb la força de l'Amor. En la cinquena i darrera part del llibre, l'autor ens instrueix en l'art d'aprendre a morir per Amor, segons l'experiència de Teresa de Lisieux.

A les pàgines 251-253 hi trobem una orientació bibliogràfica, amb la indicació dels millors estudis sobre la vida i espiritualitat de Teresa de Lisieux, «doctora de l'Amor». Cal felicitar l'autor, que des del 1993 ens va introduint, a través de les seves publicacions, a un estudi cada vegada més aprofundit del carisma i itinerari espiritual de Santa Teresina.

RAUXA

O mel o fel

Déu promet al poble d'Israel una terra que regalima llet i mel. La naturalesa més profunda de l'amor de Déu és dolça. Aquesta imatge poètica, que la nostra mentalitat contemporània pot trobar exagerada, és alguna cosa més que un recurs literari afortunat; avui encara mengem dolços en família amb motiu de les festes litúrgiques més importants de l'any i així, potser sense ser-ne conscients, recordem la promesa de la vida futura.

La llet i la mel s'obtenen dels animals, però, a diferència de la carn, són dons oferts de manera gratuïta i sense necessitat de vessar una sola gota de sang. En el món present l'home per menjar ha de matar, però no serà així en el més enllà, com tampoc no ho era en el paradís. Tanmateix, com ja va fer Adam, l'home pot rebutjar aquest do i sentir-se irresistiblement atret per la força de l'amargor. Tristament, pot arribar a la cambra nupcial la mateixa nit de nocces i en lloc de deixar-se captivar per la bellesa de l'Espòs, treure a rel·luir un memorial de greuges, drets i reclamacions. Un cor de pedra és capaç de no reconèixer l'Amor en persona encara que el tingui davant mateix. L'home ha de triar: o bé s'entrega totalment a la mel dels llavis de l'Espòs o bé es rabeja en l'amargor de la seva pròpia fel.

EDUARD BRUFAU

Agenda

RECURSOS A LA XARXA

Per Juanjo Fernández

«**PREGADVENT**» I
«**QUARESMAFIRMACIONES**»...
PREPAREM-NOS AMB TEMPS!
bit.ly/pregADVENT
bit.ly/QuaresmaFirmacions

Deixeu-me que per acabar aquest recull comparteixi dos recursos fets per mi: PregAdvent inclou pregàries per a personatges i elements del pessebre. Pot ser una bona eina per preparar el Nadal a l'escola, la catequesi o en família. QuaresmaFirmacions proposa una imatge, un fragment de l'Evangeli del dia i una afirmació per a cada dia de Quaresma. Aquest seria més per a joves i adults. Tots dos són documents pdf que us podeu descarregar lliurement.

Barcelona

PEREGRINACIÓ A LOURDES

La parròquia de Sant Joan M. Vianney de Barcelona organitza una peregrinació a Lourdes del **divendres 14 de setembre al dilluns 17**. Més informació: tel. 933 391 439.

Girona

MONELLS

El **diumenge 26 d'agost**, a les 10.30, missa de festa major a Monells presidida pel bisbe Francesc Pardo.

VOCACIONS

El **dimarts 28 d'agost**, a les 16.30, pregària per les vocacions sacerdotals a la basílica de Sant Feliu de Girona.

SANTA ROSA

El **dijous 30 d'agost**, a les 12.00, el bisbe Francesc Pardo presideix la missa de la festa de Santa Rosa de Lima a Llafranc.

Lleida

ADORACIÓ

El **dissabte 1 de setembre**, a les 22.00, vetlla d'adoració al Santís-

sim a la parròquia de Sant Pere de Lleida.

Solsona

ANIVERSARI DIÒCESI

Enguany es compleixen els 425 anys de la diòcesi de Solsona. Per celebrar-ho, el **dissabte 1 de setembre**, a les 12.00, presentació de l'exposició *ALBA* al Museu Diocesà i Comarcal de Solsona; el **diumenge 2**, a les 18.00, missa concelebrada a la catedral de Solsona, sardanes i celebració a la plaça del Palau Episcopal.

Tarragona

MONTBLANC

Del **dimecres 29 d'agost al dijous 6 de setembre**, a les 19.00, novena a la Mare de Déu de la Serra amb el res del rosari, missa i predicació de la novena al santuari de la Mare de Déu de la Serra; el **dissabte 1 de setembre**, a les 21.00, concert d'orgue amb Mercè Sanchís i de tenora amb Jordi Figaró al santuari; el **diumenge 2**, a les 12.00, presentació del llibre *Vidal i Barraquer, cardenal de la pau* a l'antiga presó de Montblanc (al darrera de l'església de Santa Maria).

Tortosa

MARE DE DÉU DE LA CINTA

El **diumenge 2 de setembre**, a les 12.00, missa solemne a la catedral de Tortosa; a les 19.30, processó de la Santa Cinta.

Vic

CATALONIA SACRA

El **dissabte 2 de setembre**, a les 11.30, conferència de Maria Garganté sobre *El retaule de la Concepció de Pujalt* a la capella de la Concepció de Pujalt (Anoia). Més informació: www.cataloniasacra.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les grans opcions econòmiques i polítiques protegeixin la família

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Enric Bartrina, Pilarín Bayés, Ariadna Blanco, Antoni Coll, M. del Carmen de la Fuente, Antonio Gil, Joan Guerrero, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Josep Oriol Pujol, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Rafael Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, Joan M. Vernet, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat

(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat

(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272

SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

CARME MUNTÉ

Jaume Ministral, president de la Fundació Prahú, va experimentar en la pròpia pell l'experiència de quedar-se sense feina a una edat, els 40 anys, en què de vegades sembla difícil tornar a començar. D'aquí que posés en marxa el programa Començar de nou, precisament per ajudar persones que travessen una experiència semblant. Més informació: www.prahu.org

La Fundació Prahú, a través del programa Començar de nou, ajuda en el procés de recerca de feina a persones més grans de 40 anys. Com i per què va sorgir aquesta iniciativa?

Podríem dir que sorgeix d'una doble motivació. D'una banda, el fet d'haver viscut l'experiència de quedar-me sense feina als 40 anys em fa especialment sensible a aquesta problemàtica. De l'altra, hi ha un moment en què decideixo canviar d'actitud i donar una orientació espiritual a la meua vida. Pre-go i demano a Déu que m'utilitzi, si ho vol, en el lloc que Ell consideri convenient. Així, a poc a poc i sense adonar-me'n, surt la inspiració i s'ordenen les circumstàncies que donen llum, finalment, al programa Començar de nou.

Quins aspectes trebal·leu amb les persones acollides?

Intentem actuar amb molta cura, coneixedors com som de la greu situació que pateixen aquestes persones. No donem lliçons ni mètode. El que sí que fem és escoltar, acompanyar i carregar amb la seva problemàtica. A partir d'aquí es fa tot el que es pot. Tenim borsa de treball, empreses d'inserció, convenis i tot un ventall de recursos que poden ajudar. La sessió setmanal serveix per estar junts i fer grup. El grup té molta força. Sembla que Déu agraeix que estiguem junts.

Vostè ha fet un llibre en què aprofundeix en els defectes a superar i les virtuts a treballar. Quins són els principals defectes i les principals virtuts?

Tots els temes que s'expliquen al llibre i que tractem a les reunions

Jaume Ministral, president de la Fundació Prahú

«Acompanyem les persones que s'han quedat sense feina»

estan orientats a aprendre a viure. Moltes vegades, estar sense feina és sols un símptoma de la malaltia que tenim dins, i que és que no sabem viure. Hi ha defectes que hem d'identificar i intentar controlar com l'autocompassió, l'orgull o el ressentiment, i hi ha virtuts que hem de potenciar com ara la serenitat, l'autoestima o la gratitud. I, si és possible, hem d'intentar créixer espiritualment.

El projecte té un fonament, una base, espiritual. És important aquesta base?

El programa no condiona,

en absolut, les creences de cada persona. Hi ha participants de diferents religions (catòlics, musulmans, ortodoxos, etc.) i també agnòstics i ateus. Totes les opinions són respectades i cadascú tria la línia espiritual que vol seguir. El que és cert és que la base del programa és espiritual, en el sentit que es fonamenta en la confiança que Déu també s'implica en la recuperació d'aquestes persones. I també en el convenciment que l'autèntica i encertada ajuda ha de venir de la mà de Déu. Per sort, Déu ens estima i sempre ajuda.

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca